

რუსეთის უმაღლესი საპროტოკოლო, ქართულ ეპიგრაფიკაში

და

ახარისტანის

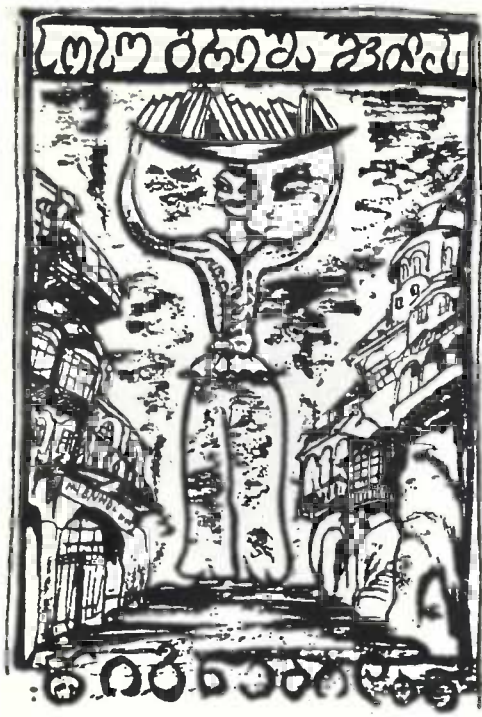
ისტორიის კონსპექტი

1452—1926 წლებში.

აღწერილი და გამოცემული ზ. ჭიჭინაძისაგან.

1927
თბილისი

რსებალეთის უღუილი სქართველო დე ქართველ მეკვალენთა

ისტორიის კონსპექტი

1452—1926 წლებუი.

31285

აღწერილი დე კამოტეშული ჟ. ჭინაძისკან.

1927
თბილისი

ა. კ. წ. დ. ა. სტამბა, შეკ. № 1151.

მთავლიტი № 254. — ტირაჟი 1000.

ოსმალეთის უღვილ საქართველოს და ქართველ მაკეაღიანთ ისტორიის კონსპექტი.

1452 წელს ოსმალეთის სახელმწიფომ სასტიკათ დაამხეს ბიზანტიის სახელმწიფო. ამის შემდეგ ოსმალნი საქართველოსკენ წამოვიდნენ; პირველად ისინი ლაზისტანში შევიდნენ, მაგრამ ლაზებმა სასტიკათ დაამარცხეს და საზღვრებიდან გააძევეს.

1453 წელს ოსმალნი ლაზისტანში ჩუმათ შემოიპარნენ. მათ იმედი ჰქონდათ, რომ ლაზებს ჩუმათ, მოტყუებით, დალოლიებით და ქრთამების მიცემით აიყოლიებდნენ, მაგრამ მოტყუდნენ. ლაზები მხნეთ დაუხვდნენ და ოსმალნი სასტიკათ დაამარცხეს და გააძევეს ძლეულნი.

1461 წ. სამცხე-საათაბაგოს ყვარყვარე ათაბეგს ოსმალნი შემოესივნენ, ართვინამდის დაიპყრეს, მაგრამ ბოლოს ვერ გაიმარჯვეს, დამარცხებული იქნენ და გაძევებულნი.

1462 წ. ყვარყვარე ათაბაგი ამხედრდა გურიელის დახმარებით და ოსმალნი დაამარცხეს და გააძევეს.

1463 წ. ყვარყვარე ათაბაგს ოსმალთ პირობა მისცეს, რომ ჩვენ აღარ შემოვალთ სამცხე-საათაბაგოშიო.

1465 წ. ყვარყვარე ათაბაგს და იმერეთის მეფე გიორგის შუა უგუნური უსიამოვნობა ჩამოვარდა. ყვარყვარე ათაბაგმა მეფე გიორგი დაიჭირა და გააძევა უვნებლად.

1466 წ. მოკვდა ყვარყვარე ათაბაგი, სამცხე დაიჭირა იმერეთის მეფე გიორგიმ და აჭარაში გამეფდა.

1472 წ. უზუნ ჰასანი, სპარსეთის ყეინი, შევიდა ბიზანტიაში. გზათ მიმავალმა სამცხე-საათაბაგოც აიკლო, ბოლოს, სძლიეს ქართველებმა ჰასანი და დიდი დამარცხებით გააძევეს იგი სამცხიდან.

1474 წ. სამცხე-საათაბაგოში არზრუმიდან შემოვიდა ჭირი. ეს ჭირი ისე გავრცელდა, რომ ამისაგან მოკვდა ბაადურ ათაბაგი.

1475 წ. ოსმალებმა ისარგებლეს ჭირის გაჩენით და სამცხეში შემოიპარნენ, მაგრამ ვერა გააწყეს-რა, ქართველებმა ისე სძლიეს,

რომ ოსმალოების ერთი კაციც კი არსად არ დარჩა მთელს სამცხე-საათაბაგოში.

1481 წ. იმერეთ მეფე კოსტანტინე ვერ მოიქცა კარგათ. დიდი ჭორების წყალობით ბრძოლა მოუხდა მანუჩარ ათაბაგთან. საათაბაგო დაამხეს.

1483 წ. ჩვენდა სამარცხვინოთ, იმერეთის მეფე კოსტანტინე და ყვარყვარე ათაბაგი შეიბნენ. ათაბაგმა გაიმარჯვა და მეფე, შერცხვნილი გააძია. ამ გამარჯვებით ათაბეგს დიდი დახმარება მისცა კახაბერ გურიელმა.

1484 წ. იაყუბ ყაენი შევიდა სამცხეს, რომელმაც აწყვერი დაიჭირა; აქედამ ის ახალციხეში წავიდა და ახალციხე დაიჭირა; ხალხი დაატყვევა, ზოგიც დახოცა, მერე ქართლს შეესია, ყენი ბარათაშვილებმა დაიჭირეს; ქართველ ათაბაგს აჭარლები და შავშელნიც ეხმარებოდნენ.

1488 წ. მოკვდა მანუჩარ ათაბაგი. დაჯდა ყვარყვარე, ძე ალბულასი. ამ დროს გამაგრებულ იქმნა ართვინი, ბორჩხის გზა ამოქოლილი. ბათუმი, კახაბერი; ქობულეთი, აჭარა, ლიგანის ხევი და სხვა მრავალი ადგილები გამაგრებულ იქმნა. ამის შემდეგ ქართველებმა ბრძოლა გაუმართეს ოსმალოებს; ომში სძლიეს ოსმალნი და დამარცხებულნი გააძევეს.

1494 წ. ათაბაგმა ყვარყვარემ რაღაც მტრობა დასწამა ქართლის ხალხს, თრიალეთის გზით გადმოვიდნენ ქართლში, მაგრამ ვერაფერი გააწყეს. ქართველები გმირულათ დაუხუცდნენ და ოსმალნი დაამარცხეს და დასირცხვილებულნი გააძივეს. ამის შემდეგ ათაბაგი და ქართველნი ჭკუაზედ მოვიდნენ.

1496 წ. გამოჩნდა შაჰ-ისმაილი; იგი შევიდა სამცხეში, მაგრამ სამცხელებმა სძლიეს. ამ ბრძოლაში დიდათ გაითქვეს სახელი მაჭახელელთა. შაჰი სძლიეს და დამარცხებულნი გააძიეს. ამის შემდეგ მან აღრაბდაგანი (ადერბეიჯანი) დაიპყრო.

1500 წ. ბათუმთან მოხდა ოსმალთა დიდი ბრძოლა, მაგრამ მათ მაინც ვერ დაიჭირეს ბათუმი. ამ ომის მეთაურობას სწევდა ქაიხოსრო ათაბაგი. ამ ომში მძლავრად იბრძოდნენ ქართველები, აჭარლები, ლიგნის ხეველნი, მარადელები, რომელთაც დიდი ვაჟკაცობა გამოიჩინეს. ოსმალნი დაამარცხეს და გააძევეს. ამ ბრძოლაში მოკლეს ქაიხოსრო ათაბაგიც.

1502 წ. გაათაბაგდა ძე ქაიხოსროსი, მზედ ქაბუკი; ამის დროს ოსმალნი ძლიერ დაირაზმნენ და მათ მრავლად და ხშირად იწყეს

გადმოსვლა ართვინის მხრით. ამავე დროს ოსმალთ იხმარეს ოსტატობა და სამცხე-სათაბაგოს თავად აზნაურობას შესყიდვა დაუწყეს.

1504 წ. ოსმალნი ევროპიელის იარაღით შემოვიდნენ კლარჯეთში (ართვინთან). იქიდან წამოვიდნენ ბათუმზედ; მათ შეუერთდა ათაბაგი მზეთ ჭაბუკ დიდი, ოსმალთ სამცხე-სათაბაგო დაიმორჩილეს, ბათუმში გამაგრდნენ, იქიდან გურიაზედ და იმერეთზე წამოვიდნენ, იმერეთს შეესივნენ, გელათი დასწვეს, ბაგრატის ტაძარიც გაძარცვეს.

ამ ომის დროს მზედ ჭაბუკი ოსმალთ გადუდგა, იმერეთს შეუერთდა და ოსმალებს შეებნენ, ოსმალნი სასტიკათ დაამარცხეს და იმერეთიდან განდევნეს, გურიაში ჩარეკეს, იქ გურულებიც მაგრა დაუხვდნენ და გურიიდანაც ოსმალნი დიდის დამარცხებით გარეკეს, გურიიდან გარეკილი ჩაქვამდის მიიყვანეს. ჩაქველთაც დიდი გმირობა გამოიჩინეს: ოსმალნი სძლიეს, ისეთი შავი დღე დააყენეს ოსმალთებს, რომ იმათ ბათუმში ველარ გაბედეს შესევა და დიდის დამარცხებით იქნენ გაძევებულნი. ამ ბრძოლაში დიდათ ისახელეს თავი ჩაქველ გორგაძეებმა. ბოლქვაძეებმა, ცეცხლაძეებმა და სხვებმა.

1506 წ. ათაბაგ მზედ ჭაბუკი დროებით კოსტანტინეპოლში გადასახლდა საცხოვრებლად. იქ ამან გერმანელი მისიონერები გაიცივნო, მათგან ლიუტერის სწავლაც მიიღო; მან ისურვა, რომ მთელ სამცხის ხალხსაც ლიუტერის სწავლა მიეღო, ამიტომ ჭკვიანმა მზედ ჭაბუკმა საათაბაგოში ლიუტერის სჯულის მისიონერებიც შემოიყვანა, მისიონერები ბათუმში დამკვიდრდნენ. ქობულეთში სამოცი კომლი დაუკავშირეს ლიუტერის სჯულს, ბათუმში კი ორმოცი კომლი. ბათუმიდან ისინი ახალციხეში გადავიდნენ ლიუტერის სჯულის საქადაგებლათ. იქ ყველაზედ უწინ თურმე ჯაყელების გვარის წევრთა ექვსი კომლი შეუერთდა ლიუტერის სჯულს. ახალციხეს ეკლესიაც ააშენეს. ამათ მოძღვრების გავრცელებას ის გარემოება კი უშლიდა ხელს, რომ მათმა პასტორებმა ქართული ენა არ იცოდნენ. ამიტომ მათი საქმე კარგათ ვერ წავიდა და ისინი უკანვე დაბრუნდნენ. ამის შემდეგ ლიუტერის სჯულის ქართველები კათოლიკებს შეუერთდნენ, რადგანაც მაშინ საქართველოში და ნამეტურ სამცხეში კათოლიკობა ბრწყინავდა ნახეთ ამაზედ ჩემი წიგნი „ლიუტერის სჯულის ქართველები“, გამოცემა 1915 წ.

1509 წ. ოსმალნი კვლავ შემოიპარნენ ლაზისტანში, მაგრამ ვერა გააწყეს რა. ლაზებმა დაამარცხეს და ოსმალნი სულ განსდევნეს. ამ დროს ათაბაგი აჭარაში იყო, ბათუმში ჩავიდა და ბათუმი

ახალი ჯარით გაამაგრა და ბათუმის სიმაგრე. მითა ჰყო უზრუნველყოფილი. ბათუმის გამაგრებაში დიდათ ხელს უწყობთნენ თურმე მარადიდელი მენავეები.

1513 წ. ოსმალნი სამცხე-საათაბაგოს ზოგს ადგილებში შემოიპარნენ. მაშინ ქართველებს და ოსმალებს შორის მოხდა დიდი ბრძოლა. ფორჩხის გზით ლაზები გადმოვიდნენ სამცხეში. ქართველები ოსმალთ შეებნენ და ძლეული ოსმალნი განდევნეს. კახაბერში ისე გაწყვიტეს ოსმალნი, რომ მათგან თურმე აღარავინ დარჩენილა. ამ ომის დროს ლაზებმა და ქართველებმა ოსმალეთს დიდი ზარალი მიყენეს და ისე განდევნეს იგინი.

1515 წ. ოსმალნი კვლავ შემოვიდნენ ბათუმში. იქ მათ დახვდა მზეთ ჭაბუკ დიდი. იმ დროს ამას დიდი ჯარი ჰყვანდა. ამ ჯარში თურმე მრავლად ერივნენ მაჭახელენი, აჭარელნი, შავშელნი, ლიგნის ხეველნი, ჩაქველნი და ქობულეთელნი მრავლად. ამათში გურულებიც ბევრნი ერივნენ თურმე. მაჭახლელების ბრძოლამ ათაბეგი გააკვირეს, ამიტომ მაჭახლელები ბრძოლის შემდეგ მზედ ჭაბუკმა ბატონყმობისაგან გაანთავისუფლა და მთელ მაჭახლის ადგილებიც მათ აჩუქა საკუთრებათ (ოზ. მაზ. არქივის ცნობით). ამ ბრძოლაში დაიჭრა ათაბეგიც.

1516 წ. ათაბეგი მზედ ჭაბუკ დიდი მიიქცვალა. გაათაბაგდა მისი ძე ყვარყვარე. ესეც მამის მსგავსი კაცი იყო. ყვარყვარემ ზღვის პირებს დაუწყო გამაგრება და ბათუმში დიდძალი ჯარი ჩააყენა. ჯარში უმეტესათ ერივნენ აჭარელნი, მაჭახელნი, ლიგანის ხეველნი, მურლულელნი, იმერ ხეველნი და სხვანი. ამ ჯარის საქმე ყვარყვარე ათაბეგმა ძრიელ გაამაგრმა, მათ მისცა დიდი ძალი საომარი იარაღი და სხვაც ბევრი რამ, ჯარი თურმე იყო ათი ათასი კაცი. მარადიდს 120 მეომარი ჰყვანდა, მურლულიდამ 150 კაცი, გამოჩენილი გმირები. ესენი ოსმალთა ჯარს მუდამ თავზარსა სცემდენ.

1517 წ. (ოზ. მაზ. არხ. ცნ.) კახაბერში შემოიპარნენ ოსმალნი. მათ იქ დახვდათ ათაბეგი ყვარყვარე. იქვე იყო მაშინ კახაბერ გურჩელი გურულებით. ოსმალეებთან ომი მოხდა. ამ ომში მთავარ სარდლათ კახაბერ გულიელი იყო, ხნიერი კაცი. კახაბრის მხნეობით გაიმარჯვეს ქართველებმა. ამ ომში ყველაზედ დიდათ თავი ასახელეს გურულებმა, მურლულელებმა, აჭარლებმა და სხვებმაც. ბათუმიდამ ოსმალნი დიდის დამარცხებით და ზარალით გააძიეს.

1518 წ. ყვარყვარე ათაბეგმა მურლულელები მთლად გაანთავისუფლეს ბატონყმობიდან და მით მურლულში თავად-ახნაურობა

მოიშალა. მურღულიძე ადგილები მთლად ხალხის საკუთრება გახდა. ამ წესებმა იქ გასტანა 1528 წლიდან 1878 წლამდის. როცა მურღულის ხალხმა ისლამი მიიღო, მაშინ ისინი ისლამს ამ წესებით დახედნენ და ჩაბარდნენ.

1519 წ. (ოზ. მაზ. არ. ცნ.), ბათუმის გვერდით ქართველ ჯარს, რომლებშიაც იყვნენ გურულები, ქობულეთელები, ჩაქველნი, მარადიდელნი, აჭარელები, მაჭახლელები, ლიგანის ხეველნი, შავშელნი, იმერხეველნი, მურღულელნი, ზეგნელნი და სხვანიც მრავალნი რიცხვით 25 ათასი კაცი, რომელნიც იცავდნენ ბათუმის ციხე-სიმაგრეებს. იქ იყო კახაბერიც, რომელიც ჯარს მეთაურობდა. ერთ დღეს, რაღაც შემთხვევით, ოსმალთა ურდოები გამოჩნდა ზღვაში, ნავებით. მაშინ კახაბერი წარსდგა ჯარის წინაშე და ასეთი სიტყვა უთხრა ჯარს: „ქართველებო! იცოდეთ, რომ ეს ადგილები და ქალაქი ბათუმიც ჩვენ წინაპარ ქართველებისა იყო და არა სხვების; ქართველნი ერთ მტკაველ მიწას არავეს დაუთმობენ ადვილათ; თითო გოჯ მიწაში ჩვენი წინაპრებისგან თითო ჩაფი სისხლია ჩაღვრილი და ისეა იგი დაცული და შენახული“-ო.

მარადიდელებმა და მაჭახლელებმა შესძახეს: „კახაბერო, ბატონო! დედა შეერთოს ცოლათ, ვინც ოსმალებს და ან სხვებს მტკაველ მიწას დაუთმობს. ჩვენც ისევე ვიქმთ და ჩვენს მიწის ერთ მტკაველი არავეს დაუთმობთ. ჩვენ ფეხს არ მოვიცვლით, აქედამ არსად წავალთ და ჩვენს მტერს ოსმალოებს კი აქ არ შემოუშვებთ“-ო.

კახაბერმაც შეაქო ისინი და ადიდა მათი გმირობა. ამაზედ თქმულა: „ყველა კაცი კაციანო, კახაბერი კი სულ სხვაანო“.

1520 წ. (ოზ. მაზ.), ოსმალნი შეშოვიდნენ კახაბერში. მაშინ კახაბერში იყო 1200 კომლი, აჭარელ ქართველთ ოჯახები, რომელნიც იქ იცავდენ თავიანთ ყანებს. ოსმალებმა ეს ქართველები სასტიკათ დაამარცხეს. ისეთი უბედური დღე დაუდგათ აჭარლებს, რომ იქ ამათი კატა და ძაღლიც კი უპატრონოთ დარჩნენ და ქათმებიც სულ ტურებმა დაჭამეს. ასე აოხრდა კახაბერი და დაწიოკებულ იქმნა ოსმალთაგან ეს ათას ორასი ოჯახი ქართველებისა, რომლებიც სულ მოისპნენ და დაიქსაქსნენ აქეთ-იქით.

1521 წ. ეს ამბავი შეიტყეს გურიაში. იმ დროს გურიას განაგებდა კახაბერ გურიელი (მეოთხე). ამან თავს იღვა ოსმალთა გაძევება კახაბრიდან. შეიყარნენ გურულები, ქობულეთელები, ჩაქველნი, მივიდნენ კახაბერში და ოსმალებს შეებნენ, რომელთაც შავი დღე დააყენეს. წარბეული საქონელი ისევე უკან დაიბრუნეს და მის მე-

რე დიდის ზარალით გარეკეს დამარცხებული ოსმალნი კახაბრიდამ და ბათუმიდან.

1522 წ. (ვახუშტით) მოვიდა სამცხეში დევალი (?). ამან დაამარცხა იმერეთის მეფე დავითი, საათაბაგოც დაიპყრა. შემდეგ ქართველი ერი ამხედრდა და სასტიკი ბრძოლა გაუმართეს დევალს. ის დაამარცხეს და სამცხე-სათაბაგოც გაანთავისუფლეს ოსმალთა ტყვეობისაგან.

1525 წ. ოსმალებმა გამოგზავნეს შესანიშნავი კაცი და მათ სურდათ სამცხის ათაბაგის ფულით და ძვირფასი ნივთებით შესყიდვა მისი და მის საშვალებით დაპყრობა სამცხე-სათაბაგოში. ამ დროს ათაბაგი ბათუმში იყო. ოსმალებმა ვერაფერი გააწყეს და უკან გაბრუნდნენ.

1529 წ. (ვახუშტით) სულთან სულეიმანი ერევანზედ მოვიდა, სომხეთი დაარბია, იქიდან ის გადმოვიდა ქართლში. ქართველებმა გააძიეს ისინი, ქართლში ძლეული სამცხე-სათაბაგოში გადავიდა. იქ ომი მოუხდათ. აქარლებმა დაამარცხეს და ოსმალნი განსდევნეს. აქ ომი ისეთი ძრიელი იყო, რომ აქარლებს და ქობულეთელებს შველოდნენ მეგრელები და გურულებიც. ამ ომში მოკლეს მთავარი დადიანი, გურიელი კი დაიჭირეს, რომელიც მისმა შვილმა როსტომმა დაიხსნა.

1535 წ. იმერეთის მეფემ შურით ათაბაგს მტრობა დაუწყო. ეს მტრობა იყო შინაური ბოროტება და ტუტუცობა ისე, როგორც ამას ჩვეულები არიან ყველა მეფენი, მთავრები და ერისთავები. იმერეთის მეფის ჯავრზედ, ქაიხოსრო ათაბაგიც მტრობით შეირაზმა ქართველებზედ. იგი კოსტანტინეპოლს წავიდა საქართველოს სალაღატოთ. მან შესჩივლა სულთანს, რომ მე იმერეთის მეფე მტრობს და თქვენ თუ დახმარებას მომცემთ ჯარით, მაშინ თქვენი ერთგული ვიქნებიო. ათაბეგს მისცეს ჯარი. მან ეს ჯარი შემოიყვანა იმერეთში და ქართველებს შეებრძოლნენ. ბასიანზედ ქართველებმა გაიმარჯვეს. ამ ომში ორს ფაშას თავი მოსჭრეს ქართველებმა. ათაბაგი სამცხეში გამაგრდა.

1536 წ. (ვახ.) მოვიდა სულთან სულეიმანი. კარი (ყარსი) აიღო და აღაშენა, ბასიანს დადგა. აქ ამას სპარსნი შეებრძოლნენ, კარი წაართვეს და დააქციეს. ხონთქარი უკან გაბრუნდა. ყვინი ქართლში შემოვიდა და ქართველები ანუგეშა, რომ ოსმალოებს არ მიგცემთ თქვენაო.

1541 წ. (ვახ.) ოსმალეთის ჯარს და ქაიხოსრო ათაბაგს შეებრ-

ძოლა იმერთ მეფე. ბაგრატიმა გაიმარჯვა, ათაბაგიც დაამარცხა და სამცხე-საათაბაგოდან ოსმალოს ჯარი სულ გარეკა.

1545 წ. ლუარსაბ და ბაგრატ მეფეს ბასიანზედ ომი მოუხდათ, ოთხ ფაშას თავი მოსჭრეს და ათაბაგს შეებნენ. ქართველები დამარცხდნენ; ათაბაგმა სამცხე დაიჭირა.

1549 წ. ოსმალთ სამცხე-ტაოს ქვეყანა დაიჭირეს. შემდეგ ქართველებმა სძლიეს და ოსმალნი გააძიეს.

ათაბეგის შვილი მანუჩარი დაიბადა.

1552 წ. შაჰ-აბასი ქართლში შემოვიდა. ქართლიდამ ის საათაბაგოში წავიდა საომრად. ათაბაგი მოეგება. სპარსთა აიღეს ვარძია, თმოგვი, ვანის ქვაბეში, აწყვერბ, ასპინძა და სრულიად სამცხის ციხე-სიმაგრენი. მცირე ხნის შემდეგ, სამცხელთ ყვინი გამოაძევეს სამცხიდან დამარცხებული.

1556 წ. (ვახ.) მოვიდა სფლთან სულეიმანი. კარგ (ყარსი) აღაშენა. ბასიანს დაღვა. ამას მოუხდა შაჰ-თამაზ სპარსეთის ძე ისმაილი, რომელმაც კარი აიღო, დააქცია, არტაანს დაღვა, მერე ყვინი ქართლს ჩამოვიდა. ქართველთ დიდებულნი ტყვედ იპყრა. სამცხე სპარსთაგან თავისუფალ იქმნა.

1561 წ. სიმონ მეფე და ძე მისი გიორგი შავერდი სულთანს შეებნენ. შავერდიმ გაიმარჯვა. ამ ომში მოკლეს ლევან მეფის ძე გიორგი. მერე შეითქვნენ ქართველნი და შავერდი სულთანნი დიდის დამარცხებით გააძევეს.

1562 წ. იმერეთის მეფე გიორგიმ და ათაბაგმა პირობა შეკრეს ოსმალთა წინააღმდეგ საბრძოლველად. მერე შეებნენ ოსმალებს და დაამარცხეს ისინი და სამცხე საათაბაგოდან განსდევნეს.

1565 წ. (ოზ. მაზ.) ოსმალნი შემოიჭრნენ სამცხეში. ქართველთ და ოსმალთა შორის დიდი ომი მოხდა ქოროხის ხეობაში. ამ ომში მარადიდებებმა დიდი გმირობა გამოიჩინეს. ამ ომს ხელმძღვანელობას უწევდა, ანუ მთავარსარდლობდა კახაბერი (?). ეს კახაბერი დიდი მებრძოლი იყო. ზოგნი ამ კახაბერს მთავრის აბაშიძეთ იტყობდნენ. აწინდელ ბათუმის სანჯაყ ბეგ აბაშიძეები ამ კახაბრის ჩამომავალნი არიანო. ქართველებმა გაიმარჯვეს და ოსმალნი გააძევეს დიდის ზარალით.

1574 წ. (ოზ. მაზ.) ყიზილბაშნი შეესივნენ სამცხეს, უმეტესათ ოცხე მოსწყვიტეს და მოსპეს. მერე მოხდა დიდი ბრძოლა. სამცხელებმა გაიმარჯვეს და ყიზილბაშნი გააძიეს.

1578 წ. აგვისტოს ლალა ფაშა შემოვიდა სამცხეში. ფაშას დიდი ძალი ჯარი ჰყავდა და ევროპიული ზარბაზნები. ფაშამ გაიმარჯვა შემოსვლის დღეს. მერე სამცხეში გადმოვიდა ის სამცხეში მას ქართველები სასტიკათ შეებნენ. ფაშა სძლიეს. ამის შემდეგ ფაშა გაბრუნდა უკან.

1579 წ. ოსმალნი კვალად შემოვიდნენ სამცხე-საათაბაგოში. ომი მოხდა ქართველებს და ოსმალოებს შორის. ამ ომში ლალა ფაშა იყო მთავარ სბრდალი. ქართველნი დამარცხდნენ, ოსმალებმა გაიმარჯვეს. ათაბაგი /ომის დროს ტყვეთ ჩაიგდეს ხელში. ის არზრუმში გაგზავნეს და მის შემდეგ ოსმალოებს დიდი ძალა მოეშველათ და მით გაგულსდნენ. ამ დროს ოსმალებმა დააწესეს სანჯაყობა, ოსმალური წესები და წყობილება.

1580 წ. ათაბაგი (ყვარყვარე) სტამბოლს წავიდა. ათაბაგი სტამბოლში ოსმალეთის დიდ მოჭიდავეს შეეჭიდა და დასცა ის. ამიტომ ყვარყვარე ათაბაგი სულთანმა გაანთავისუფლა. ათაბაგი დაბრუნდა საქართველოში. ამავე წელს ხვანთქრად დაჯდა მურად-სულთანი. ამან რამდენჯერმე აიკლო საქართველო. იგივე იყო დიდი ოსტატი და ბოროტი. ქართველ დიდკაცებს თავისკენ იბირებდა ქრთამებით და იერთეულაბდა მათ, გაირყვნა ქართველი სახელოვანი ხალხი. ოსმალთაგან მათ ისწავლეს ქვეყნის ლალატი, ჯაშუშობა, გაცემა და მრავალი ასეთები, რომელმაც უფრო ხელი შეუწყო ოსმალთა მართვა-გამგეობის საქმეს სამცხეში.

1594 წ. გახონთქარდა მურად სულთანის ძე მაჰმადი. ამანაც ბევრჯველ ააოხრა საქართველო და ნამეტურ სამცხე-საათაბაგო. ამ ხონთქარმა მცირე ხანს იმეფა. ამის სიკვდილას შემდეგ, გამეფდა ძე მისი ჰამადა.

1596 წ. ოსმალეთში დაიწყო დიდი არეულება. ამიტომ სულთანიც ხალხს ფაჟის ბოროტებას არ აკლებდა. 1596—1510 წლებში ამ სულთანმა საქართველოც ბევრჯველ აიკლო. იგი საქართველოს დევნას არ აკლებდა, ქართველებს ძრიელ იბრიყვებდნენ და სტანჯავდნენ. ამ დროს ოსმალნი ძლიერ გაძლიერდნენ სამცხე-საათაბაგოში და მათი წეს-წყობილებაც განმტკიცდა.

1619 წ. გამეფდა ძე ჰამადასი სულთანი მუსტაფა. ამანაც დიდათ შეაწუხა საქართველო და ნამეტურ სამცხე-საათაბაგო. ამის ბოროტებ- ისე გაზვიადდა, რომ ოსმალოებს ის უნდა მოეკლათ, ამიტომ მან ხელი აიღო ქართველების ტანჯვიდან. ამის შემდეგ თვით-

ვე გადადგა და გამეფდა მისი ძმა ოსმანხ. ოსმანიც ბოროტი იყო ყველაზედ მეტათ ქართველებისთვის.

1624 წ. გამეფდა მუსტაფა სულთანის ძმა ოსმანი, რომელმაც ქართველების მტრობა და დევნა ხელობათ გაიხადა. ბოროტი წესებით დააკანონა ქართველებზე მტრობა. ამ კანონებით მან გარყვნა და გაათახსირა ქართველი ერი. ამიტომ იმ დღიდან ქართველებშიც ჩამოვარდა ერთმანეთის მტრობა, ღალატი და სხვა ასეთები.

1525 წ. ამ დროს განაგებდა ათაბაგი მანუჩარი მესამე. ეს ბევრს სცდილობდა ოსმალთა წინაშე, რომელიც იმავე დროს მათი წინააღმდეგ იყო; ის მტრობდა და სდევნიდა ყაჩაღ-ველურ ფაშებს, რომელთაც ის მათ უნებას არ აძლევდა ყაჩაღურ მოქმედებებისას. ბოლოს, მოახერხა ათაბაგმა და სტამბოლში წავიდა. იქ ნახა დიდი ვეზირი, მის მერე სულთანი, მათ პირობა დაუდო, რომ ერთგული იქნებოდნენ სულთანმა დაიჯერა ათაბაგის პირობა და ათაბაგი ქრისტიანის სჯულით დაამტკიცეს. ათაბაგის გამგეობა იქნებოდა თავისუფალი ოსმალთა მონობისაგან. კანონი მას ექნებოდა ქართული, ჯარიც ქართული ეყოლებოდა და სხვა. ასეთი პირობის დადების შემდეგ, ათაბაგი თავის თანამხლებლებით სახლში წამოვიდა. მოგზაურობის დროს, ზღვაში, ათაბაგმა ისურვა ხმელეთზე გადახტომა და ართვინთან სოფ. სვეტში, თავის ძმისწულ მექა ჯაყელთან დასვენება. იმ ღამეს ვახშამზედ ძმისწულმა მექა ათაბაგმა ბიძას საკმელში სასიკვდილო წამალი შეაპარა. გათენებისას ათაბაგ მანუჩარი გარდაიცვალა. მეორე დღეს ათაბაგი სახლში წაასვენეს და ახალციხეში დაასაფლავეს.

1626 წ. მექა ჯაყელი წავიდა სტამბოლს. ნახა დიდი ვეზირი. მას მისცა ქრთამი და აუწყა ათაბაგი, რომ მანუჩარ ათაბაგი ჩემი ბიძა მიიცვალაო. მას მოწითული შვილი არა ჰყავს და თუ სულთანი მე დამამტკიცებს ათაბაგათ, მაშინ მე ისლამსაც ვიწამებ და მთელს ჩემს სამთავროსაც ისლამს მივალვინებ და, ამგვარათ, მე თქვენი სრული მორჩილი და ერთგული ვიქნებიო. დიდმა ვეზირმა სულთანს გააგებინა ბექას პირობა. სულთანი თანახმა გახდა შემდეგი პირობით: ათაბაგობა ქართული წესის წყობილება არის; შენ რაკი ისლამს იწამებ, მაშინ შენ მოგცემთ ახალციხის ვალი ფაშობას და დამამტკიცებთ მთელი თქვენი სამფლობელოვ ვალი ფაშათ. ბექა თანახმა გახდა. ამის შემდეგ ბექა ჯაყელმა ისლამი იწამა. მას სახელათ საფარი უწოდეს. ამის შემდეგ ის დამამტკიცეს ახალციხის ვალი ფაშათ და აგრეთვე მთელ სამცხე-საათაბაგოსი.

1627 წ. საფარ ფაშამ თავის სამფლობელო საქართველოს ნაწილი სამცხე-საათაბაგოში დაამყარა ოსმალური წესები. მაშინ ასწერეს მთელი მისი სამფლობელო და იგი მერე დაყვეს სანჯაყებათ. ბათუმი იქმნა პირველი სანჯაყი და მისი მეთაური იქნა თავ. აბაშიძე. როცა აბაშიძეებმა მიიღეს ისლამი, მაშინ ისინი იქმნენ ბეგებათ წოდებული. საფარ ფაშამ თავის სამფლობელო სამცხე-საათაბაგო დაყო სულ 24 სანჯაყათ, ე. ი. მაზრათ. ამ მაზრებში მდებარე ქართული სოფლებიც კი აწერეს. მათი რიცხვი ორი ათას შვიდასი ყოფილა. იმ დროს ლაზისტანი ყოფილა 1800 სოფელი. ორივე ერთად კი, ლაზისტანი და სამცხე-საათაბაგო ორი ათას შვიდ ას სოფელ შეადგენდა. ამ სოფლებში ყველგან ქართველი ხალხი სცხოვრობდა, ქართულად მოლაპარაკენი.

1628 წ. საფარ ფაშამ ყველა ამ ქართველ ხალხის საცხოვრებელი ადგილები დაიყო ოსმალურის წესით, იგი ასწერეს და ანუსხეს ოსმალს ქათიბებმა.

ბათუმის თემი იყო მეორე სანჯაყი.

ბათუმში დამყარდა აბაშიძეების გვარის ფლობა, სანჯაყ-ბეგების გაჩენა და მათი ისლამთან დაკავშირებაც ამ დროს და გარემოებას ეკუთვნის.

1629 წ. რაკი ქართველ მაჰმადიანთა რიცხვი გაიზარდა და თვალსაჩინო გახდა, მაშინ საფარ ფაშამ ეს ქართველთ ადგილები სულ აღაწერინა ოსმალს ქათიბებს და მცხოვრებთ დაადეს ოსმალების წესით გადასახადები, ე. ი. „ტახმირი“—მამულის გადასახადი. სოფლებში დანიშნეს ოსმალურათ „მუხთარი“, რომელიც განაგებდა სოფელს და ჰკრეფდა ხარჯს. მუხთარს დაუნიშნეს სოფლის „ქათიბი“, ე. ი. მწერალი.

აგრეთვე იყო მეორენაირი ხარჯი „სალანი“. ამ ხარჯის ფული მიდიოდა სახელმწიფოთ და სასოფლო მოხელეების ჯამაგირათ. მესამე გადასახადი იყო „რუსუმი“, ე. ი. სულადი საქონლის გადასახადი. მეოთხე გადასახადი იყო სახელმწიფო გადასახადი, რომელიც კი ხაზინაში შედიოდა.

1630 წ. (ოზ. არქ.) საფარ ფაშამ ლაზისტანი მოაცილა თავის სამცხე-საათაბაგოს, მათ დაენიშნათ ოსმალს მთავრობისგან ტრაპიზონში ვალი-ფაშა და ასევე სხვა ქალაქებშიაც გამგენი, როგორც ხმელეთის ადგილების, ისევე ზღვის პირად მდებარე ქალაქების და სოფლების.

1632 წ. (ტ. მის. დღიური) ლაზები აუჯანყდნენ ტრაპიზონის ვალი ფაშას და ასევე სხვა და სხვა ქალაქებშიც. ამის მიზეზი ხარჯის გადახდის მიცემა იყო.

1633 წ. (ვახ ისტ.) გამეფდა უსუფ ჯაყელი, ძე საფარ ფაშისა. ამ ფაშამაც იწყო მოქმედება თავის მამის საფარ ფაშის წესებით.

1636 წ. ლაზისტანი ხელმეორეთ აჯანყდა. ამის მიზეზი იყო ის, რომ ოსმალოს ფაშები ძრიელ ბოროტად ექცეოდა მცხოვრებთ და სტანჯავდნენ ხარჯების გამო.

1640 წ. (იხ. ივ. ნათ. არქ.) ამ წელს ოსმალოს მთავრობამ ლაზების აჯანყების მეთაური ოსმალეთში გადაასახლეს და დაჰფანტეს. ამათში ქართველებაც ერივნენ მრავლად. 1640—1660 წლებში სხვა და სხვა დროს ოსმალეთში გადაუსახლებიათ და დაუფანტიათ 400 ათასზე მეტი სული, მაგ., ლიგანის ხეველნი, ჩაქველნი, ქობულეთელნი, და სხვანი.

1648 წ. გაფაშდა უსუფ ფაშის ძე როსტომი ანუ როსტომ ფაშა. როსტომ ფაშის მეუღლე იყო ქრისტიანი, —სახელათ მარიამი. ამ ქალის ცხოვრების ცნობები სამცხე-საათაბაგოს ისტორიაში მოიპოვება, ხოლო ბევრი რამ კი მისი ცხოვრების დაკარგულია. ამ ქალის ცხოვრების შესახებ და მისი სურათიც მე დავებეჭდე 1911 წ. ცალკე წიგნაკათ.

1650 წ. როსტომ ფაშას ბრძანება მოუვიდა ოსმალოს მთავრობიდან, რომ შენს საბრძანებელში ქართველები სულ გაათათრეო. ვინც უარს იტყვის მის მიღებაზედ ისინი მოჰკრიბე და სულ აქეთ გადმოასახლეო. ეს ქალი ისლამის მიღებაზედ სასტიკი წინააღმდეგი იყო. ამიტომ მას ქმარმა თავი დაანება, რადგანაც იგი ვერ გატეხეს. მაგალითად, ქმარმა დაატყვიან ის; დიდ ხანს იჯდა ის ციხეში, მაგრამ მაინც უარზე იდგა. სიკვდილის განზრახვით ციხეში თავი მოიმშია, მაგრამ ძალით აჭამეს პური. ბოლოს ციხიდან გაანთავისუფლეს. შემდეგ კლდიდან გადავარდნაც სცადა, მაგრამ დაიჭირეს. როსტომ ფაშა გარდაიცვალა 1669 წ.

1660 წ. გაფაშდა როსტომ ფაშის ძე სალიმი. სალიმაც მამის მსგავსი კაცი იყო. ეს ფაშა ძრიელ ოსტატურათ მოქმედობდა და იყო წმინდა წყლის მუსლიმანიც, მხოლოდ იგი სრული წინააღმდეგი იყო ოსმალოს ყაჩაღ კაცების და ნამეტურ სხვა და სხვა მძარცვავ ფაშების. ამიტომ ეს ველური ფაშებიც ძრიელ ხშირათ აბეზღებდნენ სალიმ ფაშას ოსმალოს მოაფრობის წინაშე.

1663 წ. სალამ ფაშას, ოსმალეთის მთავრობისგან მოუვიდა სასტიკი ბრძანება, რომ შენს საბრძანებელში ქართველები თავიანთი სჯულით არ დასტოვო, ყველამ ისლამი იწამოსო. ვინც უარს იტყვის ისინი მოკრიბე და ოსმალეთში გადმოასახლეო. სალამ ფაშა ძრიელ შეწუხდა. ის ამბობდა, რა ვქნა, ხალხი არ შერება ამას და ამიტომ მათი გადასახლება მთლათ, ჩვენი ქვეყნისთვის დიდი უბედურება იქნებაო.

166 წ. სალამ ფაშის დედამ თავს იღვა ქართველების დამშვიდება, ჯერეთ თითონ მიიღო ისლამი, მერე მის შემდეგ წარსდგა იმ ქართველების წინაშე, რომელნიც ისლამის მიღების წინააღმდეგნი იყვნენ და ასეთს სიტყვებს ეუბნებოდა მათ და მით აწუხებდა მათ და ამზადებდა ისლამის მიღებაზედ, რომ მათი გადასახლება თავიდან ასცდენოდათ.

ეს ცნობა მე გადმომცა გულუა კაიკაციშვილმა ქობულეთში 1890 წელსა. ამ პირს ეს მასალები 1860 წლებში ეშოვნა.

ამ წელს ახალციხეში მოხდა ქართველების ყრილობა. ამ ყრილობაზედ წარსდგა მარიამ ხანუმი და ყრილობას უთხრა შემდეგი: „ჩემო მეზობლებო, ძია კაცებო, ნათესავებო, შვილებო და ძმებო! ჩემ შვილს, მუსალიმს, უმაღლესის ოსმალის მთავრობიდან ბრძანება მოუვიდა, რომ შენს საბრძანებელში ყველა მცხოვრები მუსულმანი სჯულის უნდა იყოსო. ვინც ამას არ იწამებს, ისინი დაკრიფე და აქეთ გამოგზავნეო“, ამიტომ მოგმართავთ ჩემო შვილებო და ნათესავებო, რომ ისლამზედ უარს ნუ იტყვით. ეხლა მეც ვიწამე ისლამი, ვინც კარგი კაცია, ის ისლამშიც კარგი კაცი იქნება და ვინც არ არის კარგი, ის ქრისტიანიც ავი იქნება. ისლამი კაი კაცებს არას წაუხდენს, არასფერს დააკლებს, უამისოთ კი ჩვენთვის მძიმე იქნება, რომ ჩვენ ჩვენი ქვეყანაც დავკარგოთ და შორს, სადღაც ჯანდაბას გადავსახლდეთ, ოსმალეთში! არა შვილებო, ამას ნუ ვიზამთ“.

— ასეთი შინაარსის სიტყვები მარიამ ხანუმისა ბევრი ყოფილა ძველათ ქართველ მაჰმადიანებში დარჩენილი, — გადმომცა გულო კაიკაციშვილმა. ამიტომაც მოხდა თურმე, რომ ქართველებმა საერთოდ იწამეს ისლამი, რომლის წყალობით მათ თავიანთი ქვეყანა შეინარჩუნეს და არ დაკარგეს. ეს რომ ასე არ ყოფილიყო, მაშინ ჩვენ უსათუოდ დავკარგავდით ჩვენს ქვეყანას. ისინი ჩვენ დაგვანიავებდნენ და გადაგყრიდნენ ოსმალის შორს ქვეყნებში, ჩვენს მამულში და მიწა-წყალზე კი თურქებს, ქურთებს, სომხებს და მრავალ სხვას დაასახლებდნენ, მაგრამ მადლობა ღმერთს, ეს არ მოხდა ამ მარიამ ხან-

ნუმის მოწყალებით და ღმერთმა აცხონოს ის, რომ ჩვენ გონს მოვედით, ისლამი ვიწამეთ და ჩვენი ქვეყანაც არ დაგვარგეთ — ამით დააბოლოვა სიტყვა გულუა კაიკაციშვილმა 1890 წ.

1668 წ. ოსმალეთის მთავრობიმ სამცხე-საათაბაგოში იწყო ოსმალეთიდან სხვა და სხვა დამნაშავეების გამოგზავნა დასასჯელათ და სასჯელის მოსახდელათ. ოსმალეთის ასეთ ავაზაკ-დამნაშავეებით გაივსო მთელი სამცხე. ესეთი კაცები ხშირათ ავაზაკობასაც. სჩადიოდენ და სძარცვავდენ ქართველებს, ნამეტურ იქით, სადაც უფრო. ტყიანი ადგილები იყო, როგორც მაგალითად აჭარა და მაჭახელი. ამიტომ ამ წელწადს შეითქვენ აჭარლები, მაჭახელები და სხვები ამათ კაცები გაგზავნეს და ოსმალს მთავრობას სთხოვეს, რომ ჩვენ ქვეყანაში ეგები მცირე დამნაშავეები გამოგზავნოთო. მთავრობამ პირობა მისცა, მაგრამ არ შეასრულა.

1675 წ. (ოზ. მაზ.) ქვედა აჭარაში მოვიდა ერთი ცუდი ფაშა რომელმაც ქვედა აჭარლებს დევნა დაუწყო, იგი ხალხს ტყავს აძრობდა. ეს ბოროტება აჭარლებმა ვერ დასძლიეს ფაშა მოკლეს და მასთან მოყოლილი ყაჩაღებიც სულ დახოცეს. ამისთვის აჭარლები აჯანყდნენ, ოსმალს კაცები გაუგზავნეს შემდეგის დავალებით: ჩვენი ქვეყანა თქვენმა ფაშებმა ყაჩაღების ბუნაგათ გახადეს, მათგან მოყვანილი ყაჩაღები ჩვენს ოჯახებს იკლებენ, ჩვენ ამის წინააღმდეგნი ვართ, გთხოვთ ეს საქმე გამოაძიოთ და იქ ისეთი ფაშები გამოგზავნეთ, რომ მათ თან ყაჩაღები არ მოჰყვანდეთ.

1680 წ. ზედა აჭარა აჯანყდა. იგინიც მიხვდნენ ოსმალს, მთავრობის ბოროტ საქციელს, რადგანაც მთელი ზედა აჭარა ოსმალთან მოსული ყაჩაღებით გაივსო. კაცები გაგზავნეს სტამბოლს და დიდ ვეზირს აუწყეს თავიანთი საჩივარი. ამათი საჩივარი დარჩა უყურადღებოთ. ამაზედ ზეველნი გაბრაზდნენ და აჯანყდნენ. მალე ოსმალთა დიდძალი ჯარი შემოვიდა და ზეველნი დაამშვიდეს.

1685 წ. აჯანყდა ლოგნის ხევი. ამ აჯანყების მეთაურნი იყვნენ მარადიდელნი. აჯანყების მიზეზი იყო ის, რომ ოსმალთა დიდ ხარჯს თხოულობდა და ამ ხარჯს მათი ყაჩაღი მოსამართლენი უფრო ადიდებდნენ და ხალხს ტყავს აძრობდნენ. მერე ოსმალს თავი ფაშები მოვიდნენ უსამართლო ზომები შემოიტანეს და მით დაამშვიდეს აჯანყებული ხეველნი.

1690 წ. (ოზ. მაზ.) შავშელნი აჯანყდნენ. მათ ვერ მოითმინეს ოსმალთა ცარცვა-გლეჯა და უსამართლო სამართალი. შავშელნი ოსმალებმა მალე დააწყნარეს.

1697 წ. მთელი სამუსულმანო საქართველო აჯანყდა ოსმალის ბოროტების წინააღმდეგ. ოსმალთა ფაშები ბევრს ეცადნენ და ვერ დააწყნარეს ხალხი. ხალხმა თხოვნა დაიწყო, რომ ჩვენს ქვეყანაში ჩვენი მხრას კაცები დანიშნეთო ფაშებათაო. ამის თანხმობა მისცა მთავრობამ.

1698 წ. ოსმალის მთავრობამ ქართველი მაჰმადიანი აპყარა ლიგინის ხეველნი, მაქახლიდან და ჩაქვიდან. მათი გადასახლების მიზეზი გამოურკვეველია.

1699 (ოზ. მაზ.) აჭარიდან გადასახლებულ იქმნენ ძალით ოცი ათასი სულთ. ამათ შარი მოუდეს, რომ ვითომ აჭარლები აჯანყდნენ ოსმალის მთავრობის წინააღმდეგ.

1700 წ. (ოზ. მაზ.) ოსმალის მთავრობამ ქართველების გადასახლება ოსმალეთში დაიწყო 1660 წ. და გაგრძელდა 1740 წლამდე. ამ ხნის განმავლობაში ოსმალის მთავრობას ქართველების გადასახლება ოსმალეთის უშორეს ადგილებში და დაუსახლება 1300 სოფლის ქართველები.

1708 წ. ყველაზედ მრავლად ოსმალებს ქართველები გადასახლებიათ. გადასახლებულთა რიცხვი არ სჩანს, სოფლები კი 2700 ყოფილა. ოსმალეთის საქართველო სულ ყოფილა 2700 სოფელი. აქედამ 1300 სოფელი გადასახლებიათ. მაშასადამე საქართველოში დარჩენილა მხოლოდ ათას ოთხასი სოფელი.

1710 ოსმალნი ფოთში შევიდნენ და დაიჭირეს, მაგრამ იქ ესენი დადხანს ვერ დარჩნენ, მეგრელებმა გარეკეს ისინი დიდის ზარალით.

1714 წ. ოსმალნი მეორეთ დაეცნენ ფოთს, მაგრამ მეგრელებმა სასტიკათ დაამარცხეს და გააძიეს. პირობა მისცეს დადიანს, რომ ჩვენ აქ აღარ შემოვალთო.

1715 წ. ლაზისტანში იყო ლაზების 1800 სოფელი (ტ. მ. არქ.).

1721 წ. ოსმალნი ფოთში შეიპარნენ ჩუქათ და თან დიდძალი იარაღი შეიტანეს. მეგრელებმა ველარ სძლიეს; ოსმალებმა ფოთი აიღეს, აქ ოსმალთა ფაშა დასვეს, ჯარი დასტოვეს და ოსმალური წესები დაამყარეს.

1726 წ. ოსმალნი აფხაზეთში შეიპარნენ, ესენი დაიპორჩილეს და მერე დაიმონეს ისანი. აფხაზეტმა დიდი ბრძოლა გამოიარეს ოსმალებთან, მაგრამ ვერაფერი გააწყეს. ოსმალებმა დასძლიეს აფხაზეტი; ოსმალებმა ისიც კი მოახერხეს, რომ აფხაზეტი ისლამს დაუკავშირეს და ზოგნიც გაამუსულმანეს.

1728 წ. ოსმალნი აფხაზეთიდან შეიპარნენ სამეგრელოში. ოსმალს და მეგრელებს შორის მოხდა დიდი ბრძოლა. ამ ომში ოსმალებმა მოკლეს ბეჟან დადიანი. მისი ძე ოტია გადადიანდა.

1729 წ. მამად ყული ხანი ოსმალზედ გამძლავრდა და ეს გადავიდა სამცხე-საათაბაგოში. იქ მამად ყული ხან დამარცხდა და ოსმალებმა მოკლეს.

1730 წ. იმერეთ მეფე მოადგა შორაპანს, რის გამო ზურაბ აბაშიძემ მოიყვანა ოსმალნი და მათ მისცა იმერეთის ზოგი ადგილები, იმერთა ლევან მეფის შურით. ასე და ამ გვარათ ისინი შურით ბტრობდნენ ერთმანერთს.

1733 წ. აფხაზეთს ოსმალნი შეესივნენ. ოსმალებს თან ახლდათ იმერეთის ჯარიც. ალექსანდრე მეფე თავის ჯარით აფხაზეთიდან ოსმალოებს გაეპარა და აფხაზებს აცნობა, რომ მე თქვენთან ჯმი არ მინდა და თქვენც ოსმალებს ნუ დაემორჩილებითო.

1734 წ. ოსმალებმა ტფილისი აიღეს. სპარსნი მოვიდნენ, ქართველთ შეუერთდნენ და ტფილისიდან ფაშა გააძიეს.

1735 წ. სპარსელებმა ქართველებთან ერთად აიღეს ტფილისი და სხვა ადგილებიც. ოსმალონი გააძიეს.

1737 წ. ისაყ ფაშა გადადგა თავის ფაშობიდან და დაადგინა თავის ძე უსუფ ფაშა ათაბაგათ.

1741 წ. ქართველნი და იმერელნი ყოველთვის შურით იყვნენ ერთმანეთზედ აღვისლნი. მიტომაც იყო, რომ იმერთ ოსმალნი ჩაიყვანეს იმერეთში. მერე ოსმალთ დაიჭირეს შანშე და წარგზავნეს ხოროსანს. შაჰ ნადირის ბრძანებათ, ფაშამ კვალად ალექსანდრე დასვა მეფეთ.

1744 წ. ქართლში შემოვიდნენ ოსმალნი. ყიზილბაშნი და ქართველნი ერეკლე მეფის მხნეობით შეესივნენ ოსმალთ და ოსმალნი დაამარცხეს. ოსმალთა საგანძური აიღეს ქართველებმა. ტფილისიდან გაქცეული უსუფ ფაშა მოვიდა და კვალად მიიღო ათაბაგობა.

1749 წ. იმერეთის მეფე ალექსანდრე ოსმალებს მოუძღვია წინ და იმერეთში გააბატონა ფაშა.

1753 წ. იმერლებმა, ერთმანეთის შურით, სოლომონ მეფე გააძევეს და მათ ჩამოიყვანეს ფაშა და მისცეს მას ყოველივე.

1758 წ. ოსმალეთის მთავრობამ ქართველ მაჰმადიანებს აუკრძალა თავიანთ წოდების ტარება. მოსპო თავადობა და მის მაგიერ მათ მიანიჭეს ბეგობა, მოსპო აგრეთვე აზნაურობა და მის მაგიერ ეწოდა ალები, ამათ მაგიერ განწესდა სანჯაყ ბაშობა ალია ბაშობაც და სხვა ასეთები.

31285

1760 წ. ოსმალეთის მთავრობამ ქართველ ბეგებს და სხვებს ჩამოართვა რაც რომ მათ ცხოვრება ჰქონდათ, როგორც მაგალითად ადგილ-მამულები, გვარეულობის საბუთები, ქართველ მემკვიდრეთაგან მიცემული საბუთები. ყველა ეს ჩამორთმეული საბუთები სტამბოლში წაიღეს და მათ დაჰპირდნენ, რომ ამ ქართული საბუთების მაგიერ ჩვენ სამაგიეროს ოსლამურს ენაზედ დაწერილს მოგცემთო, მაგრამ ოსმალთებმა მოატყუეს და მათ არაფერი არ მისცეს. ასე და ამგვარათ, ქართველებმა ბევრი ძვირფასი მასალები დაკარგეს, ქართულის ისტორიისთვის.

1762 წ. ბათუმში აშენდა დიდი ჯამე. ამ ჯამეს გასაკეთებელი ფული მისცა სულთანის ცოლმა, რომელიც ჩამომავლობით ქართველი იყო, — სამტრედიელი, ქუთათელაძეს ქალი.

1790 წ. აჭარაში სრულიად მოისპო ქრისტიანობა. მის მაგიერ ისლამი გავრცელდა.

1775 წ. (ოზ. მაზ). ქობულეთში გავრცელდა ისლამი. პირველათ იქ აღშენდა ჯამე. ერთი ჯამეც ძველ ქობულეთში.

1780 წ. ახალციხე იქმნა გაუქმებული და მის მაგიერ ბათუმში იქნა დანიშნული მთავარ ქალაქად. ბათუმის გამგეთ დანიშნეს სანჯაყ ბეგ აბაშიძეები. მაშინ ხიმშიაშვილებიც სცხოვრობდნენ ბათუმში და სხვაგანაც.

1782 წ. მოხდა ქართველ მაჰმადიანთა და გურულების ბრძოლა. გურიაში, სოფ. აკეთში, გურულებმა მოკლეს აბდულ ბეგ ხიმშიაშვილი. ოსმალთს ჯარი გურულებმა დაამარცხეს და გააძევეს ბათუმამდის. ოსმალნი ბათუმში გამაგრდნენ.

1785 წ. ავარიის ომარ ხანი ოსმალებს შეეკრა პირობით. ეს თავის ჯარით ჩავიდა ახალციხეში! მთელი ზამთარი იქ გაატარა, გზაზე ხელზედ ოსმალთს ჯარი იმერერს. დაეცა, მაგრამ დამარცხდნენ. იმერლებმა უკუ აქციეს და გააძევეს. ომარ ხანი გაიპარა და ოსმალნიც მოტყუებულნი დარჩნენ.

1776 წ. (ოზ. მაზ.) ოსმალთებმა იმერეთის მეფეს მეგობრობა დაუწყეს, მერე მას მისცეს 200 ოქრო და 6000 ჯარის კაცი, მეფე ერეკლეს წინააღმდეგ საბრძოლველათ და დასამზობათ. იმერეთის მეფემ ის მოატყუა და მეფე ერეკლეს კი არ აუტყუებეს ბრძოლა, თვით ოსმალთებს შეებრძოლა იმერეთის ჯარით.

1777 წ. (ოზ. მაზ.) ოსმალთს მთავრობამ იმერეთის მეფის ზოგი თავადიშვილები შეისყიდა. ქაიხოსრო აბაშიძეს მისცეს 60 ოქრო ქისა და თორმეტი ათასი ჯარის კაცი და ამითი სთხოვდნენ და-

ლატს, მაგრამ აბაშიძემ ვერაფერი გააწყო, თვით დამარცხდა ოსმალეთის ჯარით და გაიპარა ძლეული ბათუმში.

1778 წ. სულთან სელიმი მესამე საიდუმლოთ აფრთხილებდა საქართველოს მოსახლერე ოსმალთა ადგილების საზღვარს, ბატალი ფაშას და კუსი ფაშას, რომ თქვენ ფხიზლათ იყავითო. ამის საბუთათ ესენი იმას სთვლიდნენ, რომ ერეკლე მეფე რუსებს დაუახლოვდა. ამ დაახლოვების ცნობა უნდა იყოს აშენებული იმაზედ, რომ 1783 წ. მეფე ერეკლეს და რუსეთის ეკატერინეს შუა ტრაქტატი დაიდო. ამის გარდა იმავე დროს უნდა მომხდარიყოს საქართველოს გაერთიანება, რომელიც ერეკლე მეფის უთაურობით ვერ მოხერხდა.

1791 წ. ოსმალნი კვლავ დაუმეგობრდნენ ავარიიას ომარ ხანს და ერთათ მოისრრვეს ტფილისზედ დაცემა და აკლება, რადგანაც მათ შეიტყეს, რომ იმ დროს ტფილისში ას სამოცდა ათი ათასი შეიარეღებული მცხოვრები იყო. იარაღს რუსეთი უგზავნიასო. მართლაც ესენი დაეცნენ ქართლს და სოფლებს ქურდულათ სცარცვაგდნენ და აოხრებდნენ. ამათ მაგივრათ სამეგრელოს დაცვა ანაპის ფაშა და ესეც სამეგრელოს სოფლებს აოხრებდა. ამათ ჯიბრზე დადიანმა რუსებს მიმართ და თავის ერთგულება აუწყა, ამ ქურდული თავდაცემის და სოფლის აოხრება-ცარცვა-გლეჯაზედ სტამბოლში იჩივლა. ასევე იჩივლა მეფემ ახალციხის ფაშაზედაც. ოსმალთს მთავრობამ პირობა მისცა, რომ ეს აღარ მოხდებო.

1792 წ. მეფე ერეკლემ ახალციხის ფაშამ იოსებ ბარათაშვილი მიშკარ ბაში (ადიუტანტი) გაუგზავნა და აუწყა, რომ მე რუსებთან დავში კავშირს თუ თქვენც ჩვენ ქვეყნის ცარცვას თავს დაანებებთ და ყაჩაღურ დაცემას მოსპობთო.

1797 წ. 2 აგვისტოს ოლთისის ფაშამ დაამარცხა ახალციხის ფაშა და მისი ყაჩაღების ბრბოც, მის შემდეგ, ახალციხეში შევიდა შერიფ ფაშა ჯაყელი და გაფაშდა. შერიფ ფაშამ ცოტა ხანს იფაშა. მის მაგიერ ოსმალებმა ახალციხის ვალი ფაშათ დანიშნეს უსუფ ფაშა, რომელიც მალე მოკვდა და საბით ფაშა ჯაყელი ახალციხეში გაფაშდა.

1798 წ. მეფე ერეკლეს სიკვდილის შემდეგ, ერთი ვილაც გურული საგვარეულოს ძლიერი კაცი, სახელათ გიორგი, სტამბოლში წავდა. იქ დიდ ვეზირს მოელაპარაკა, სთხოვა გურიაში გურულობას თუ მე მომცემთ, მაშინ მე ისლამს მივიღებ, გურიაში გადავსახლდები და მთელ გურულებსაც ისლამს მივალეზინებო. ეს ამბავი გურუ-

ლებმა მალე შეიტყეს. ამ გურულმა კაცმა სტამბოლში ისლამი მიიღო, სახელად ალი უწოდეს. ამის შემდეგ მას დიდძალი ჯარი მისცეს და 1799 წ. გურიაში შემოვიდა, ჯარი კი მან ქობულეთში დასტოვა. გურიაში შემოსული ეს ალი გურული დაიჭირეს გურულებმა, ხეზედ მიაკრეს და დახვრიტეს. მისი ჯარიც ქობულეთიდან უკან გაბრუნდნენ. ასე და ამ გვარათ, 1799 წ. გურია გადარჩა ომს და ქლუტა-წყვეტას.

1800 წ. ამ დროს გაიმართა დიდი ბრძოლა შერიფ ფაშისა და საბით ფაშის შუა. ორივე ჯაყელები იყვნენ და სახლი კაცები. შერიფ ფაშა არტაანში შეკრიბა 17000 ჯარის კაცი, ქართველი მაჰმადიანები. ამ ჯარით დაეცა საბით ფაშას და დაამხო იგი ახალციხეში და თვით გაფაშდა. საბათ ფაშას მან ლალატი დასწამა, მაგრამ ამით მან ვერა ქნა-რა. არც საბით ფაშას ეძინა. ამასაც დიდძალი მომხრეები ჰყვანდა და ესეც მიტოვა ბრძოლის სამზადისს.

1801 წ. საბით ფაშა თფილისში შემოსვლით რუსებს დაუახლოვდა და მათის დახმარებით ფიქრობდა ახალციხეში გაფაშებას. ეს აუწყეს რუსეთის მთავარსარდალს, რომ საქართველოს ერთგულებაზედ შე მეფე ერეკლესთან ლაპარაკი მქონდაო, 1795 წ. მიწერ-მოწერაც. მის შემდეგ მის შვილს გიორგისთან და გიორგის შვილი დავითთანაცო. მაგრამ ვერას გახდა ამით იგი. იმავე დროს ეს ებრძოდა იმერეთის მეფე სოლომონასც და მასაც პირდებოდა ერთგულებას და რუსეთის წინააღმდეგ ბრძოლა დაიწყეს.

1807 წ. საბით ფაშა იმერეთში ჩავიდა, იქ შეაფარა თავი, მაგრამ იქიდან მას ბრძოლა ვეღარ მოუხდა, რადგანაც იგი თავისი ექვსი მომხრე კაცებით, ჩუმათ იქმნენ დახოცილები.

1807 წ. ახალციხის ფაშამ თავი მოჰკვეთა მღვდელს ვასო ორბელიანს, დროშიდე ეპისკოპოსს და გრიგოლ მღვდელს, რომელთაც თავის მოჭრამდის გულრწაუვიდა და ფაშამ მის გამო ამით ამხანაგს სტეფანე ლორტყიფანიძეს; დიაკონს; თავის მოჭრა აპატია. ამის მიზეზი ის იყო თურმე, რომ ეს პირები ახალციხეში ქართველებს ამხნეებდნენ.

1802 წ. შერიფ ფაშა თფილისში მყოფ რუსის გენერალ ლაზარევს დიდის სიყვარულის წერილზე მოსწერა. ამასთან მანვე გამოუგზავნა კარგი მერანი ფეშქაშათ და 20 გირვანქა კარგი ყავა. თან უთვლიდა, რომ შე რუსების ერთგული ვარს და ვეცდები რომ ყოველი უქვანი დავალეხა შევასრულოვო. ამბობენ, რომ ვითომ შერიფ ფაშის წადილი იყო, რომ რუსების დახმარებით სამცხე-საათაბაგო

ოსმალეთისთვის ჩამოეცალა და თვითონ იქ გამაგრებულიყო ათაბაგათ, როგორც ჯაყელების გვარის წევრი და ათაბაგების მემკვიდრე.

1804 წ. საბით ფაშა შერიფ ფაშამ დაამარცხა და იგი გათავსდა. ხიმშიაშვილებს ეს არ ეგონათ. ესენიც თვალყურს ადევნებდნენ საბად ფაშის და შერიფ ფაშის მოქმედებას და ხალხის ხოცვას და „ქლეთა-წყვეტას“ ამათ წინააღმდეგ დაიწყო მოქმედობა სელიმ ფაშა ხიმშიაშვილმა.

1808 წ. სელიმ ფაშა ოსმალს მთავრობას გადაეკიდა, რადგანაც მან შეიტყო კარგათ, რომ საქართველოში ფაშებს და ნამეტურ საბით ფაშას და შერიფ ფაშას და სხვებსაც სულ მთავრობა აჩხუბებდა და მათ ხალხსაც ახოცინებდა. ამიტომ შერიფ ფაშამ თავის მოქმედების გეგმა შესცვალა; ის რუსეთის მთავრობას დაუახლოვდა, თბილისში მოციქული გამოგზავნა და შეატყობინა თავისი ერთგულება.

1810 წ. სელიმ ფაშა ოსმალს მთავრობას ცხადათ დაუწყო მტრობა და დავა მასზედ, რომ ახალციხეში ვალი ფაშა მე უნდა ვიქნეო, რომ ჩვენმა ქვეყანამ მოისვენოს ამდენ ომების და წვალებისაგანაო. ოსმალს მთავრობამ სელიმ ფაშა ხიმშიაშვილის წადილს ეჭვის თვალთ შეხედა. მთავრობასა და ხიმშიაშვილის შორის ჩამოვარდა შური-მტრობა. ხიმშიაშვილი ხალხს ასე არიგებდა: „ჩვენ ქვეყანას სულ ოსმალოდან მოსული ფაშები ჰფლობენ და დღე და ღამ სისხლი იღვრება. ჩვენ ამათგან თავი უნდა ვიხსნათ და ჩვენი ქვეყნებში ვალი ფაშათ ჩვენი კაცები უნდა იყვნენ“.

ასედი დარიგებით მან ბევრი მომხრეები გაიჩინა. ეს გაჩემობა შერიფ ფაშამ არ დასთმო და ის სელიმ ფაშას გადაეკიდა და ოსმალს მთავრობასთან დაუწყო დასმენა და დაბეზლება.

1811 წ. ვალი ფაშამ დიდი ძალა მოიკრიფა შერიფ ფაშის წინააღმდეგ. ამის გარდა მან ხირხატის ციხე გაამაგრა და ისე შეაკეთა, რომ იქ მტერი ადვილათ ვერ შევიდოდა. ამ ციხეში დასტევდა ათი ათას კაცს მთელი წლის სურსათ-სანოვავით. ერთი სიტყვით ამ ხირხატის ციხიდან ის დიდ გამარჯვებას ფიქრობდა და ამიტომ ოსმალს მთავრობის ბრძანებებს ის აღაარ ეზუებოდა და ასრულებდა.

1812 წ. ოსმალს მთავრობამ სელიმ ფაშას ბრძოლა დაუწყო. ამ ბრძოლაში ოსმალს ჯარი დაამარცხა სელიმ ფაშამ და ისინი დიდის ზარალით გააძევა. ამ დროს მას შვიდი ათასი ჯარის კაცი ჰყავდა შეყვანილი ხარხატის ციხეში. ამის შემდეგ ოსმალს ჯარი და მთავრობა ბევრჯველ შეებრძოლეს სელიმ ფაშას, მაგრამ მათ ვე-

რაფერი ვერ გააწყეს, ექვსჯერ შეებრძოლა ოსმალოს ჯარი და ექვსჯერვე დამარცხებულ იქმნენ ისინი.

1813 წ. ოსმალოებმა ომის გეგმა შესცვალეს, თორემ მათი ჯარი ომში მრავლათ წყდებოდა. მათ გზავალი არ იცოდნენ და სე-ლიმ ფაშას ჯარი მათ გზებში უხვდებოდნენ. ამიტომ ოსმალოებმა აქარაში იშოვეს გამყიდველნი; ამის შემდეგ მათ სელიმ ფაშის ხელ-ში ჩავდება მოინდომეს.

1814 წ. ოსმალოს მთავრობამ სელიმ ფაშას ომი აუტეხა. ოს-მალოს მთავრობა დიდი ძალი ჯარი გამოგზავნა სელიმის დასამხო-ბათ. ომის დაწყების დღესვე სელიმ ფაშას ცოტათ გაუჭირდა, მაგრამ ის მაინც გულს არ იტეხდა, ჯარს ამხნევებდა. რამდენიმე დღის შემ-დეგ, მოახერხეს და შინაურ კაცებით, აქარლების დახმარებით, სე-ლიმ ფაშასთან ლაპარაკი დაიწყეს შერიგებაზედ. ამისთვის მოლაპა-რაკებმა იხმარეს დიდი ხერხი და სელიმ ფაშა დაითანხმეს მორიგე-ბაზედ. ერთ დღეს სელიმი ხირხატის ციხიდან გამოიტყუეს მორიგე-ბის შესახებ მოსალაპარაკებლათ. სელიმი ციხიდან გამოვიდა, ოსმა-ლოს ფაშებთან მივიდა მოსალაპარაკებლათ, მაგრამ სელიმი დაი-ჭირეს და აღარ გაუშვეს.

1814 წ. სულთანმა თირმანი გამოსცა სელიმის დასაჭერათ. ამ დროს სელიმ ხიმშიაშვილს ჰყვანდა 6000 კაცი მეომარი, ყველა ქარ-თველები. ოსმალოს მოუკლეს ხუფასი კაცი, სელიმ ფაშას კი ათა-სი კაცი.

1815 წ. მოტყუებით დაჭერილ სელიმ ფაშას თავი მოსჭრეს.

1816 წ. სამცხე-საათაბაგოს ფაშებმა ისე დააყენეს თავიანთი საქმე, რომ 1816 წ. დაიჭირეს ოსმალეთის შერიფ ფაშა და არზრუმ-ში წაიყვანეს, სადაც მოსჭრეს თავი. ამავე წელს ოსმალეთის მთა-ვრობამ პატივით ყურება დაუწყო ქართველ მაჰმადიანებს და მათ ყველანაირ სიკეთეს უშვრებოდა, ნამეტურ ბეგებს, რომ რუსებს არ მიემხრონო. ამასთანავე ოსმალეთშიც ანთავისუფლებდნენ ყველა და-მნაშავეებს სასჯელიდან. ამავე დროს სტამბოლიდან დაბრუნეს ვა-ლი ფაშის შმები ახმედ ბეგი და ამის ძმაც. ამით დაუბრუნეს საგვა-რეულო უფლებებიც სხალტის ხეობაზედ.

1818 წ. ახმედ ბეგის სახლკარს დაეცა ფეხლევან ფაშა, აიკლო ყოველივე და ისე დასწო და დადავა, რომ ახმედ ბეგს საცხოვრებე-ლიც აღარა დარჩენია რა. ამის შემდეგ ახმედ ბეგი სტამბოლში წა-ვიდა და იქ ის ისე დაწინაურდა, რომ ფაშობაც მიიღო, რის შემდეგ დაბრუნდა საქართველოში. ამას აქ წარმატება ელოდდა, მაგრამ ომ-მა შეუშალა ხელი.

1828 წ. დაიწყო რუსთა და ოსმალთა ომი: ამ დროს ოსმალოს მთავრობამ 5000 კაცა გადაასახლა ოსმალეთის შორი ადგილებში, რადგანაც ამათ რუსეთის მომხრეობას სწამებდნენ.

1829 წ. მიუხედავად ბევრის მტრობისა და ვაების, ახმედ ფაშა მაინც თავის გზას დაადგა. იგი აწყობდა ისეთ სამზადისს, რომ მთელი სამუსულმანო საქართველო უნდა შემოერთობოდა საქრისტიანო საქართველოს. ამისთვის დიდი მოლაპარაკება იყო გამართული ახმედ ბეგთან. ეს საქმე ჩაშალა იმ დროს ომის მთავარსარდალ გენერალ ბებუთოვმა. თურმე საქმე გათავებული იყო და მთელი სამუსულმანო საქართველო უნდა შემოერთებული იყო საქრისტიანო საქართველოსთან, მაგრამ, როგორც ვთქვით, გენ. ბებუთოვის წყალობით ჩაიფუჭა.

1830 წ. სამეგრელო-ჯავახეთიდან აიყარნენ და ოსმალეთში გადასახლდნენ ოცდა ათი ათასი ქართველი მაჰმადიანები. ამ გადასახლებისთვის აქეზებდნენ სომხის პროპაგანდისტები. იმავე დროს ამათ მამულებზედ ჩამოიყვანეს და დაასახლეს ოცდა ათი ათასი სომეხი. ამათი ჩამოსახლების მეთაური იყო სომხეთის კათოლიკოსი, ნერსეს დიდი, თფილისის იმ დროის სომეხთა ეპისკოპოსი კარაპეტი და რუსის გენერალ-მთავარსარდალი სომეხი ბებუთოვი.

1833 წ. ახმედ ფაშისაგან დაწერილი წერილი მეც მქონდა. გიორგი ყაზბეგი სწერს (იხ. ლაზისტანის სანჯაყი, გ. ყაზბეგის 1871 წელი, ტფილისი): „ახმედ ფაშას დიდათ აწყენინა რუსის გენერალმა ბებუთოვმა და მიტომ ჩაიშალა ოსმალეთის საქართველოს უომრათ შემოერთების წადილი“.

1840 წ. ოსმალეთის მთავრობამ ქართველ მაჰმადიანებს დიდათ დაუწყეს დევნა. ამიტომ სამუსულმანო საქართველოდან შეკრიბეს თითქმის ათას კაცზედ მეტი, რომელთაც უჭკვს სწამებდნენ და ოსმალეთში გადასახლეს.

1848 წ. ოსმალოს მთავრობამ ქართველი მაჰმადიანებს „ნიზამი“ მოსთხოვეს, მაგრამ ქართველი მაჰმადიანები ერთობ მაგრა დადგენ და არ მისცეს „ნიზამი“. მათ აუწყეს, რომ ჩვენ ოსმალოს ჯარში არ წამოვალთ და თუ გაჭირება გექმნებათ, მაშინ კი ომში გამოვალთ საბრძოლველათაო.

1851 წ. ოსმალოს მთავრობამ განუმეორა „ნიზამის“ გაყვანა, მაგრამ ქართველთ კიდევ უარი სტკიცეს. ამისთვის ჩვენ ვიტყვი კიდევ შეადევ ისტორიულ ცნობებს, რომელიც ამოვკრიფე ოზურგეთის არქივიდან: ოსმალოს მთავრობამ ქართველ მაჰმადიანებს „ნიზამი“ მოსთხოვეს 1730 წ., მაგრამ ქართველ მაჰმადიანებმა კიდევ

უარი სტიციეს და არ გავიდნენ. მეორეთ 1740 წელს მოსთხოვეს, მაგრამ არც მაშინ გავიდნენ, მესამეთ 1770 წ. მოსთხოვეს, არც ამ წელს გავიდნენ, მეოთხეთ 1781 წ., რომელზედაც კიდევ უარი შეუთვალეს. მეექვსეთ 1817 წ. მაგრამ უარი უთხრეს, მეშვიდეთ 1827 წ., არ მაშინ გავიდნენ და მეცხრეთ 1851 წელს. აქ კი მათ სასულიერო წოდება დაიხმარეს, ხოჯებმა და მოლებმა ქადაგება დაიწყეს: რომ ეს სჯულის ომიად და სხვა. ქართველი მაჰმადიანები დასძლიეს და „ნიზამი“ მიაღებინეს. ამ დროს ქართველ მაჰმადიანთაგან ათი ათასს იაცუმი ათმა იაცუმა არ იცოდა ოსმალური ენა.

1854 წლის ბოლოს, როგორც იყო ომი გათავდა, რუსებისა და ოსმალებ შუა საზღვრები უნდა დაენიშნათ. რუსეთის იმპერიას უნდა შემოერთებოდა კოროხის აქეთ მხრიდამ მთელი აჭარა, ლიგანის ზევი და ერთი სიტყვით მთელი ბათუმის თემი და ართვინის თემი. რუსებს ასო კ არა აქეთ და პირობის ტრაქტატში კოროხის მაგიერ ჩოლოკი დასწერეს და ამ სახით რუსები მოტყუებულნი დარჩნენ როცა საზღვარი დადეს, მიჯნა ჩოლოკთან მოხვდა და არა კოროხთან. ასე და ზმ გვარათ, ოსმალეთის საქართველოს ადგილები დარჩა ისევ ოსმალს ხელში.

1858 წ. ქართველ მაჰმადიანთაგან „ნიზამში“ გასული ჯარისკაცები შინ დაბრუნდნენ, სამხედრო სამსახური გაათავეს და მათ შემოიტანეს საქართველოში ოსმალური ენის ცოდნა და გავრცელება. ესე და ამ გვარათ აჭარაში ოსმალური ენა შემოვიდა 1860 წლიდამ.

1858 წელს დამტკიცდა, რომ ქართველი მაჰმადიანები იყვნენ ოსმალის ერთგულები და არა მტრები, ამიტომ ოსმალებმა ქართველებზედ ახრი შეიცვალეს და მათ პატივით მოპყრობა დაუწყეს.

1859 წ. (მაჰ. ნამბობი) ოსმალს სულთანმა ირადე გამოსცა და ასევე იმ დროს შეიხულ ისლამმა, რომლის ძალით მთელს სამუსულმანო საქართველოში დასწევს და დახიეს სამი ათასი მეტი ქართული წიგნი ოსმალური ასოებით დაწერილი, ხოლო ქართული სიტყვებით. ეს წიგნი იყო „ყურანი“, ქართულათ ახსნილი. ამ წიგნების მოსპობა ისე მოხდა, რომ ერთი წიგნიც კი არ გადაარჩენილა მთელ სამუსულმანო საქართველოში. ამ წიგნის ერთი ცალი, თურმე ერთ ხოჯას ჰქონია, მაგრამ სჯულის შიშით ის არავის არ უჩვენებს.

1860 წ. ამ წლიდან ოსმალს სულთანმა გამოსცა ირადე და ეს ირადე შეიხულ ისლამა გამოუცხადა ქართველ მაჰმადიანთ სასულიერო წოდებას. ამ დღიდან სასულიერო წოდება ავედრებდა ხალხს ჯამეში ლოცვის დროს, რომ თქვენ თუ მუსულმანები ხართო და

სჯული გიყვართ, მაშინ ქართულ ენაზედ ლაპარაკს თავი დაანებეთ და თურქულათ დაიწყეთ ლაპარაკიო. მაგრამ მათ ვერაფერი ვერ გააწყეს, ყველაზედ უფრო სასტიკათ მაჭახელში სდევნიდნენ ქართულს ენას, მაგრამ მოსპობის მაგიერ, ის უფრო განმტკიცდა.

1864 წ. აჭარაში პირველათ იმგზავრა ივანე კერესელიძემ, ჟურნალ „ცისკრის“ რედაქტორმა, რომელსაც სამგზავრო ფული მთავრობამ მისცა 1000 მანეთი, ივანე კერესელიძე ზედა აჭარაში ავიდა, იყო სხალტის ხეობაშიც, ზიმშიაშვილებშიც, ვინც ახალციხელ ქართველებს დიდათ მეგობრობდნენ.

1872 წ. იმგზავრა კავკასიის გენერალურ შტაბის ინჟინერმა გიორგი ყაზიბეგმა და პირველათ მან აღწერა ოსმალეთის საქართველო და დაბეჭდა რუსულს ენაზედ, სახელწოდებით: „სამი თვე ოსმალის საქართველოში“. ეს წიგნი ამავე დროს პეტრე უმიკაშვილმა ქართულათ სთარგმნა და დაბეჭდა ჟურნალ „ივერიაში“. გ. ყაზიბეგმა დასწერა აგრეთვე რუსულ ენაზედ „ლაზისტნის სანჯაყი“, დიდი წიგნი, რომელიც გამოიცა ტფილისში 1873 წ.

1875 წ. ისტორიკოს დიმიტრი ბაქრაძემ იმგზავრა აჭარაში, მაგრამ ბათუმის ფაშამ მას ნება არ მისცა მგზავრობისა, რომლისთვისაც 12 დღე დაჭერილი იყო ბათუმში, შემდეგ ზედა აჭარაში მგზავრობის ნება მისცეს.

1876 წ. ქართველ მაჰმადიანებში შეტანილ იქმნა ჩუმათ ქართული წიგნები, როგორც მაგ, არსენას ლექსი, ქალვაჟიანი და ქართული ანბანი, რომლებსაც ქართველი მაჰმადიანები ჩუმათ კითხულობდნენ, რადგანაც ხოჯები და მოლები უკრძალავდნენ და სჯულის წინააღმდეგ მიაჩნდათ; ქართულ ლაპარაკსაც უი აზიზობდნენ ისინი. ხალხს.

1877 წ. ტფილისში რაკი გაზეთი „დროება“ დღიურ გაზეთად გადაკეთდა, მაშინ ეს ქართული გაზეთი ბათუმშიც შევიდა, 1873 წ. ქართული გაზეთის მკითხველი გულო ალა კაიკაციშვილი იყო, მის მერე ვაჭარი ლუკა მჭედლიშვილი და ამისი შვილი პავლე და ლევან მჭედლიშვილები იყვნენ.

1875 წ. გულო ალა კაიკაციშვილმა პირველათ დაიწყო წერა გაზეთ „დროებაში“; აჭარიდან—აბდულ ეფენდი მიქელაძემ. ამავე წელში ფოთის სკოლაში პირველად ქართულ ენაზედ დაიწყო სწავლა გულო ალა კაიკაციშვილმა ასლანმა და რეჯებ ნიქარაძემ. ესენი არიან პირველი მოწაფენი ქართველ მაჰმადიანთაგან. ფოთში რომ სწავლა დაამთავრეს, მერე ტფილისის გიმნაზიაში განაგრძეს, რომლის შესდეგ ოდესის უნივერსიტეტში შევიდნენ.

1878 წ. დამდეგს რუსეთისა და ოსმალეთის ომი გათავდა შემდეგის პირობით: რუსებს არზრუმი უნდა დაებრუნებინათ ოსმალეზისათვის, რომელიც მათ წინეთ აიღეს. ამის სანაცვლოთ ოსმალონი რუსებს უთმობდნენ ბათუმს, ქობულეთს, მთელს ბათუმის ოლქს, ართვინს, არტანის, ოლთისის და სხვა ადგილებიც. ოსმალოს საქართველო ამის წინააღმდეგი გახდნენ, შეუთვალეს, რომ ჩვენ ნუ გვეყიდითო. დერვიმ ფაშა მოვიდა ბათუაში და ქართველ მაჰმადიანებს განუცხადა, რომ მე თქვენ გირჩევთ, რომ ჩამბარდეთ, თორემ ჯარით ამოვალ აქარაში და ძალით ჩაგაბარებთო. ამის მერე ქართველ მაჰმადიანებმა ინკლისის დედოფალ ვიქტორიას კაცები გაუგზავნეს და დავა ასტეხეს. ამ დროს ალი ფაშამაც წამოყო თავი და მოქმედება დაიწყო.

1879 წ. დამდეგ ალი ფაშამ რუსის მთავარმართებელ მირსკის ქართულათ დაწერილი წერილი გაუგზავნა, რომელშიაც სწერდა, რომ მე თქვენ ასი ათასი მანათი დამპირდით და ის ფული თქვენგან იასე გურიელს მიუღია და ეს როგორ შეიძლებაო. ეს ამბავი რომ დარვიშ ფაშამ გაიგო, ალი ფაშა სტამბოლში იქმნა გაძევებული. გავარდა ალი ფაშას ლალატის ხმა, ლექსიც კი გამოუთქვეს ამაზედ, მაგრამ მისგან ლალატი ტყუილია. ეს ფაშა ხან აქეთ იყო ხან იქით. რაკი მას ლალატი დასწამეს და მის გამოძიებაში კი არ შევიდა დერიშ ფაშა, ამიტომ ალი ფაშამ შესძლო და დიდძალი ქართველი მაჰმადიანები გააბრიყვა მით, რომ ისინი იქიდან აჰყარა და ოსმალეთში თან წაიყვანა. ამით გაიმართლა მან თავი სულთანის წინაშე, რის გამო ის უვნებლათ დასტოვეს.

1879 წ. დამდეგს ამ ომში დიდძალი კახელები დაიხოცნენ. ქართველ მაჰმადიანებს დერვიშ ფაშა ურჩევდა, რომ თქვენ ჩამბარდით რუსებს და შემდეგ ამისა გადმოსახლდით ოსმალეთშიო, ჩვენ იქ კი ადგილებს მოქცემთო. დაიდო ხელშაკრულება რუსებსა და ოსმალოს შორის და გადასახლების ვადათ დანიშნეს ერთი წელწადი. მართლაც, ქართველ მაჰმადიანებმა იწყეს გადასახლება და სამი წლის განმავლობაში რამდენიმე ასი ათასი კომლი გადასახლდა ოსმალეთში. ამავე დროს გრიგოლ გურიელმა ათი ათასი მანეთი დაურიგა ქართველ მაჰმადიანებს.

1880 წ. მრავალნი ურჩევდნენ ქართველ მაჰმადიანებს, რომ ისინი არ წასულიყვნენ ოსმალეთში, ამის მსურველნი თვით ქართველ მაჰმადიანებშიც იყვნენ, როგორც, მაგალითად, გულო კაიკაციშვილი, დედი ნიქარაძე, მაგრამ მაინც არ იშლიდნენ და მიდიოდნენ.

1887 წ. ბათუმში გაიხსნა ქართველ მაჰმადიანთა სკოლა, ქარ. შორის წერა-კითხვის გამავრ. საზოგადოების თაოსნობით, რომელშიაც ბევრმა ქართველ მაჰმადიანმა მიიღო სწავლა-განვითარება.

1890 წ. მე დავიწყე მგზავრობა და პირველად მივედი ქობულეთში. იქ პირველად მე მივიტანე ქართული წიგნები. ეს ამბვი ქობულეთში გაუხარდათ, წიგნები სიამოვნებით მიიღეს. მე ვსცხოვრობდი რეჯებ ნიჯარაძესთან, რომელიც დიდ დახმარებას მიწევდნენ წიგნების გავრცელებაში, ასევე გ. კაიკაციშვილი. იმავე წელს ქობულეთიდან მე გადაველი ქვედა აჭარას და მაჭახელშიც შევედი, აქედან ლიგანის ხევში და სხვაგანაც.

1891 წ. მეორეთ წავედი. აჭარის წყალზედ რომ მივედი იქ იყო იმ დროს ლუკა ანდლულაძე ვახმეისტრათ. იგი დიდათ ეხმარებოდა აჭარლებს და ბევრს ქართულ წიგნსაც ასწავლიდა, რითაც დიდი სამსახური მიუძღვის ჩვენი ერის ისტორიის წინაშე. იმავე დროს მე ავედი ბორჩხაში და იქაც ვნახე იქაური ვახმეისტერი ივანე ჯაიანი. ამ პირს დიდათ გაუხარდა ჩემი იქ მისვლა. მას ჰქონდა სკოლა და ქართველ მაჰმადიანთა ბაღლებს წერა-კითხვას ასწავლიდა. ამის შემდეგ იქიდან ვიმოგზავრე ართვინამდის, რის შემდეგ დავბრუნდი ქელაში და აქაც დავრჩი ერთ თვეს და დიდძალი წიგნები დავარიგე.

აქ მსახურობდა უფროსად ტუპამ ბეგ შარვაშიძე. მისი ხელქვეითი იყო სიმონ იოსელიანი და საქმის მწარმოებელი კოლია ლორთქიფანიძე. ყველა ესენი დიდ სიკეთეს სთესდნენ, ქართველ მაჰმადიანების დამხმარებელნი იყვნენ და არა მოხელენი. მეც დიდათ მიწყობდენ ხელს, მეხმარებოდა აბდულ ეფენდი მიქელაძეც, რომელიც იმ დროს ქართულ გაზეთებში წერილებს სწერდა აჭარიდან. აქ დავარიგე მე რამდენიმე ათასი ქართული წიგნები. ბევრ სოფლებში ბავშვებს ქართული ანბანის კითხვაც ვასწავლე. აქედან წავედი ზეგანს, ანუ ზედა აჭარაში. იქ დამხვდა ვასო დეკანოზოვი და მისი უფროსი ბერიძე და ხოჯა ნური ეფენდი ბერაძე. ყველა ამათ მე დიდათ შემეწყობეს ხელი ქართული წიგნების გავრცელებაში, ზეგანში ქართულმა წიგნებმა კარგი შთაბეჭდილება დასტოვა.

ამის შემდეგ მე იქ მუდამ წელწადს ვმგზავრობდი, სადაც მიმქონდა ქართული სხვა და სხვა წიგნები გასავრცელებლათ, თან ბავშვებს ვასწავლიდი ქართულ წიგნების კითხვას. წიგნები იყო არსენას ლექსი, ქალვაჭიანი, ქართველ მაჰმადიანთა ლექსები და მრავალი სხვები, ამასთანავე ერთად ხალხში ვკრეფდი და იქვე ვსწერდი ის-

ტორიისთვის საყურადღებო ძველ ამბებს, რომლებიც ჯერ ჟურნალ გაზეთებში დავბეჭდვ და შემდეგ ექვს წიგნათ გამოვეცი. მთელი ათი წელწადი მეტი ვსწერე აქარლების შესახებ.

1894 წ. ქართველ მაჰმადიანებში გამოჩნდნენ ისეთი კაცები, ჩემს იქ მისვლას ყოველთვის დიდის სიხარულით ხვდებოდნენ. ბევრ-მა მათგანმა ისე შეისწავლეს კითხვა, რომ ქართულ გაზეთებშიაც კი დაიწყეს წერა. ასეთი იყო ჰასან ციციანი, აქარის სოფ. ზენდიდში მცხოვრებელი.

1906 წ. ქართველი მაჰმადიანები -ისე დაწინაურდნენ, რომ მათ ფეხი გამოდგეს ყველა საკულტურო საქმეებში სამუშაოთ, როგორც მაგალითად, ქართულ მწერლობაში, სათეატრო საქმეებში და ეროვნულ-კულტურულ აღმშენებლობაში. მათ შეიგნეს ის კეშმარიტება, რომ ისინი იყვნენ ქართველი მაჰმადიანები, ენით ქართველნი და არა თათრები.

იმედი გვაქვს, რომ ისინი მხურვალე მონაწილეობას მიიღებენ და ჩაებმებიან თავიანთ ერის განთავისუფლების უღელში.

1896 წ. შემდეგ ქართველ მაჰმადიან ქალებმაც შეიგნეს თავიანთი მონური და კარჩაკეტილი ცხოვრება. ეს იქიდანაც სჩანს, რომ 1908 წელს ორი ქალი შევიდა მოწაფეთ მაშინდელ ქართულ სკოლაში. დღეს კი კომ. მთავრობის ხანაში მათ უმადლეს წერტილამდის მიღწეის, — ბათუმის საშუალო სასწავლებელი გაათავეს და ტფილისის უნივერსიტეტში შევიდნენ. ცხადია, რომ ეს ქალები სათანადო ადგილებს დაიკავებენ ქართველ მაჰმადიანთა ისტორიის შემდეგ მსვლელობაში.

იყო დრო, როდესაც რომ ქართველი მაჰმადიანი ქალები, მიუხედავად თავიანთი კარჩაკეტილობისა, ქართული ენა წმინდათ შეინახეს და დაიცეს. ამაზედ კი ისინი დიდი მადლობის ღირსნი არიან.

1921 წ. თებერვლის 25 მიხდა საქართველოს გასაბჭოება. ამ გარემოებამ თავისი შთაბეჭდილება დაატყო ქართველ მაჰმადიანთა ცხოვრებას. ახალმა, კომუნისტურმა წეს-წყობილებამ მძლავრათ შეანჯღღრია და დაამხო ქართველ მაჰმადიანთა ძველი, დამძალი ცხოვრება, გამოფხიზლდა აქარისტანის ხალხი.

კომუნისტური მთავრობის დაარსებით, ქართველ მაჰმადიანთა ყოფა-ცხოვრება სულ შთლად გადახალისდა და გაუმჯობესდა.

აქარისტანის ნათელი, სასარგებლო და ხალხის მოკეთე მთავრობის დახმარებით, დღეს ქართველი მაჰმადიანების ცხოვრება დიდათ ბრწყინავს განათლების და განვითარების გზაზედ შემდგარი

ცხოვრებით. დღეს ქართველი მაჰმადიანები ჩაბმული არიან დიდ აღმშენებლობით მუშაობაში და ისინი აღარ არიან ის, რაც იყვნენ წინეთ. ქართველ მაჰმადიანებში გაიღვიძა კომუნიზმის სწავლის სურვილი, შეგნებამ.

მაშ გაუმარჯოს განახლებულ აჭარისტანს, მის დღევანდელ მთავრობას, ვუსურვებდეთ მას გაძრიელებას საქართველოს კომუნისტურ მთავრობასთან ერთად.

1926 წ. აჭარაში ძირიან-ფესვიანათ ამოვარდა ძველი ცხოვრების წესები და მის საძირკველზედ აღიმართა და დამყარდა ახალი, კომუნისტური წეს-წყობილება, კომუნისტური მთავრობა. მათში თურქოფილებსაც სახე დაუბნელდა, იგი გამოაშკარავებულ და დაგმობილ იქმნა. დღეს აჭარისტანის მთავრობა სდგას გამოფხიზლების გზაზედ და იგინი თავიანთ მაშვრალ ქვეყანას დიდის ერთგულებით და თავდადებით ემსახურებიან. მაშ გაუმარჯოს აჭარისტანის მთავრობას რომელიც მძლავრათ და მხნეთ უწყობს ხელს ქართველ მაჰმადიანთა შვილების განათლების საქმეს, როგორც ვაჟების, ისე ქალების.

აჭარაში დღეს მრავლათ შენდება სკოლები, იმართება წარმოდგენები, კონცერტები, კინოები, იხსნება აფთიაქები, სამკითხველოები, თავშესაფარი სახლები, კოოპერატივები და სხვები.

ტყუილათ კი არ უთქვამს პოეტ ალ. ჭავჭავაძეს:

განახლდა და ეშვათ აჭარელთ სასოება,
რომე მუხით შევიდეს მათ შორის განათლება,

1927 წ., ე. ი. დღეს, ყველა აჭარელი ვაღდებულთა გამოიჩინოს აჭარისტანის მთავრობის წინაშე დიდი ერთგულება და მხნეთ ჩაებნენ მთავრობის უღელში, მათ უნდა გაუწიონ მთავრობას დიდი ერთგულება და ქომაგობა, რომ აჭარის ხალხის ერთგული და მოკეთე მთავრობა გაძლიერდეს, აღორძინდეს ის და წინ წავიდეს.

მაშ კიდევ გაუმარჯოს აჭარისტანის მთავრობას და მის ხალხს!

ქართულ მაკჰაღიანთა შესახებ ჩემი დახედილი წიგნები:

1. ისტორია ოსმალეთის ყოფილი საქართველოსი, დაიბეჭდა 1912 წელს (ალარ არის).
2. მუსულმანი ქართველები და მათი სოფლები საქართველოში, დაიბეჭდა 1913 წ. (ალარ არის).
3. ქართველების გამაჰმადიანება, დაიბეჭდა 1915 წ. (ალარსა).
4. ქართველ მაჰმადიანთა ცხოვრება 1916 წ (ალარ არის).
5. ქართველ მაჰმადიანთა გარდასახლება ოსმალეთში, ანუ „მუჰაჯარ“ ემიგრაცია, 1912 წ. ალარ არის.
6. მუსულმან ქართველთ საქართველო, მოკლე ისტორია 1909 წელი (ალარ არის).
7. ოსმალეთის საქართველოს ნაწილი ლაზისტანი.
8. ოსმალეთის საქართველოს ისტორიის კონსპექტი.

დახეხილავი წერილები:

1. ქართველ მაჰმადიანთა ცრუმორწმუნოება და მათი ცხოვრების იარები.
2. სამუსულმანო საქართველო და საქართველოს ოსმალთაგან დაპყრობა 1580 წ.
3. ქართველ მაჰმადიანთ ისტორიის შესახებ სხვა და სხვა მასალები 1580 წლიდამ.
4. ქართველ მაჰმადიანთა დედაკაცები და მათი ამაგი ქართული ენის წინაშე.
5. ქართველ მაჰმადიანთა ცხოვრება 40 წლის წინეთ და დღეს.
6. ქართველ მაჰმადიანთა ღარიბ-ღატაკნი, ანუ ფუხარა.
7. სწავლის საქმე ქართველ მაჰმადიანებში და არაბული ანბანის სწავლის სიძნელე.
8. ქართველ მაჰმადიანთა კულტურული საზოგადოების დაარსების ისტორია.
9. სამცხე-საათაბაგო, ანუ ოსმალონ საქართველოს მოკლე აღწერა.
10. ოსმალონ საქართველო და ქართველი მაჰმადიანები.
11. ქართველების გათურქება ანუ ისლამთან დაკავშირება.
12. გურჯისტანის ქალი და მრავალცოლიანობა მათში.
13. ქართველ მაჰმადიანთა ძენი რა ენით უნდა განათლდენ.
14. ქართველ მაჰმადიანთ კულტურული ისტორიის პირობები.
15. სამცხე-საათაბაგოს შეერთება ოსმალონთან და მადი პირობები.
16. ქართ. მაჰმადიანებმა ზოგ ალაგას დაეკარგეს ქართული ენა.
17. სამთსულმანო საქართველო 1801 წ. შემდეგ.
18. ქართველ მაჰმადიანთ სასულიერო წოდება და მათი განათლების ავკარგიანობა.

19. ქართული ენის დაწერა და კითხვის მცოდნე ქართველი მაჰმადიანები 1640 წ.

20. ქართველ მაჰმადიანთ სასულიერო წოდება და მათი დაშხამული პირობები.

21. ქართველ მაჰმადიანთ რათა სძულთ ქართული ენა და საქართველოს ხსენება.

22. ოსმალთაგან სამცხეს დაპყრობა და ქართველების გათურქება.

23. ქვედა აჭარის სოფლების აღწერა და აღწერა.

24. ლიგანის ხევის სოფლები, ანუ ქოროხის ხეობა.

25. იმერხების სოფლები ართვინის თემში.

26. მაჭახლის სოფლები ბათუმის ოლქში.

27. ზედა აჭარის სოფლები ანუ ზეგანი.

28. ქობულეთის სოფლები დაწერილია 1890 წ.

29. მურღულის ხევის სოფლები ართვინის ოლქში.

30. ქართველ მაჰმადიანთ უმეცარი მატყუარი ხოჯები და მოლები

31. ჩემი საუბარი ქართველ მაჰმადიანებთან მირატის ხეობაზედ.

32. ქართ. ენაზედ „ყურანის“ თარგმნის და დაბეჭდვის ისტორია

33. იონა მეუნარგეს მოგზაურობა აჭარაში და მისი ამბები.

34. ოსმალეთმა როგორ გადააგვარა და გაათურქა ქართველი

ერი.

35. ოსმალეთის საქართველოში ქალაქები და დაბები.

36. ქართ. მაჰმადიანთ ამბები ქართველ კათოლიკობის შესახებ

37. აჭარაში დარჩენილი ძველებური ამბები.

38. ქართ. მაჰმადიანთ მოწაფეთა სკოლის ჟურნალი „აჭარა“ № 1

39. ქართველ მაჰმადიანთა შესახებ ქართული წიგნები.

40. ქართულ ენაზედ წერილები ქართველ მაჰმადიანთა შესახებ. 1804 წ. 15 ნოემბრიდან.

41. ქართული ენის და წერა-კითხვის მოყვარენი ქართველი მაჰმადიანები.

42. ქართველ მაჰმადიანთა მოტრფიალე ხოჯები და მოლები.

43. ბათუმის ალორძინების დასაწყისი და მისი წინასწარ მეტყველი პავლე მჭედლიშვილი.

44. აჭარისტანის მთავრობის მილოცვა ქართველ კომუნისტ მაჰმადიანების მიმართ.

45. გათურქებულ ქართველ მაჰმადიანთა შესახებ გულუა კაიკაციშვილი.

46. ართვინის და შავშეთის ქართველი მაჰმადიანები და გასომხებული ქართველები.

47. ტუპაშბეგ შარვაშიძე-ორცველი და მისი შრომა აჭარაში.

48. ქუთოთოდლის აბანო ბათუმში, ქართველი მაჰმადიანები და ლაზები.

49. გულაო ალა ჰასანიძე კაიკაციშვილი 1840—1923 წ.წ.

50. ქართ. მაჰმადიანებისა და ლაზების გადასახლება ოსმალეთში

51. ინდოეთის ქართველები, წერილი პირველი.
52. ლახისტანი, ქანეთი (ქენეთი), სვანეთი (სვენეთი) და აფხაზეთი
53. ქართველი ტომის ცხოვრების დასაწყისი და მათი კულტურულათ აღორძინება აქარაში.
54. ქართველები აფრიკაში 1713—1890 წ.
55. ოსმალთს საქართველო უძველესის დროიდან და მისი ისტორია.
56. გეგმა ქართველ მაჰმადიანთა ისტორიისა.
57. ისტორია ოსმალეთის ყოფ. საქართველოს უძველეს დროიდან
58. ქართველების გათათრება ანუ ისლამთან დაკავშირება.
59. ქართველ მაჰმადიანთ ცხოვრება და ძველებურ ამბების გადმოცემანი ზეპირად.
60. მოკლე ისტორია ოსმალეთის ყოფ. ქართ. მაჰმადიანებისა.
61. აქარლების ლალატის ამბები და მისი მოგონების ქორები.
62. ოსმალთაგან ბათუმის დატოვების ამბავი 1878 წ.
63. ჰასან ეფენდი ვერძაძე, მუფთი და მისი მოკვლა რუსის ხულიგანებისაგან.
64. ქართველ მაჰმადიანთა დეპუტაცია იზგლისის კორალევას წინაშე 1878 წ.
65. ქართველ მაჰმადიანთ ლალატი მუსულმან მამაპაპათა წინაშე
66. ბათუმის ისტორია და მისი უძველეს დროის ამბები.
67. ბათუმის პირველად პორტ-ფრანკოთ გამოცხადება და მისი ისტორია.
68. სელიმ ფაშა ხიმშიაშვილის კავშირი ნაპალიონ იმპერატორთან
69. გულუა კაიკაციშვილის ნაამბობი ქართ. მაჰმად. შესახებ.
70. სერგეი მესხის მოგზაურობა ქართ. მაჰმადიანებში 1878 წ
71. ისტორიკოს დიმიტრი ბაქრაძის მოგზაურობა ქარველ მაჰმადიანებში.
72. ქართული წიგნების გავრცელება ქართველ მაჰმადიანებში 1890 წლიდამ.
73. გრიგორ გურიელის შრომა და ამავი ქართ. მაჰმადიანებზედ.
74. გიორგი ყაზბეგის მოგზაურობა აქარაში და მისი ნაწერები
75. მესხი ივნე გვარამაძეს ნიწერები აქარაზედ.
76. შავშეთში ქართულ ენის დაკარგვის ამბავი.
77. ვედენბაუმის აზრები ქართველ მაჰმადიანთა შესახებ.
78. სოლომონ ასლანიშვილის შრომა ქართველ მაჰმადიანებზე.
79. რუსის მონარქისტების აზრი, რომ ქართველი მაჰმადიანებში იყვნენ თურქები და არა ქართველები.
80. როგორ უკრძალავდა რუსის მონარქიული მთავრობა ქართ. მაჰმადიანებს ქართული წიგნების კითხვას და მათი ბავშვების დასჯა.

947.922

ქ 551

შანი 30 კაპ.

ამ წიგნის ბითუმით შექმნა შეიძლება „სორაპანის“
წიგნის მალაზიაში, ჯორჯაძის ქ. (ქაშვეთის) № 5.